

Mural en record dels estudiants assassinats el 2005 i 2006 a la Universitat del Valle, a Cali // FOTO: Colombia Solidaritat

Ofensiva imperialista contra Colòmbia

>> Editorial 3 + Internacional 12

Tancament a l'Església de Pi de Barcelona per la despenalització de l'avortament // FOTO: Arnau Bach

El dret a l'avortament encara per reconèixer

Diverses dones i un home als Països Catalans han estat citades a declarar per haver-se autoinculpat d'haver avortat per raons no contemplades a la Llei que regula aquest dret a l'Estat espanyol, ja que conside-

ren que és restrictiva. La majoria han estat citades a Tarragona, però els darrers dies també s'han fet públics casos a Molins de Rei i a Barcelona. Una de les citades a Molins ha explicat a L'ACCENT les raons de

l'autoinculpació: "Exigim el dret a decidir sobre el propi cos, i per tant volem que es despenalitzï l'avortament".

>> Països Catalans 6

Adéu a Sebastià Salellas i a Josep Vicent Marquès

Dues persones que han estat referents en les lluites contra les injustícies i per construir un país més lliure i sense exclusions han mort recentment. L'un, Sebastià Salellas, va escollir des de Girona l'advocació com a arma de batalla en la defensa de les persones que es trobaven acusades en processos judicials perquè eren incòmodes per al sistema.

L'altre, Josep Vicent Marquès, va optar des de València per l'escriptura i l'activisme social com a espai des d'on encarar-se a l'autoritarisme, a la destrucció del territori i al militarisme.

Els se'n van, però molts altres s'han compromès a prendre el relleu de la seva lluita.

>> Països Catalans 5

SUMARI

Victòria de Puigercòs a les "primàries" d'ERC

La militància d'ERC ha optat pels continuistes Joan Puigercòs i Joan Ridaó com a màxims responsables del partit. Tanmateix, els bons resultats de la facció crítica de Carretero, defensor d'una aliança regionalista amb CiU, auguren encara temps de divisió. El 14 de juny es tancarà una altra fase del debat intern amb la celebració del Congrés Nacional que haurà de ratificar l'estratègia del partit.

>> Països Catalans 4

25 anys de l'aparició de la SIDA

Ara fa 25 anys que un equip de metges i investigadors de l'Institut Pasteur va descriure un nou tipus de virus, diferent als coneguts fins al moment i sospitats de ser el responsable dels símptomes que posteriorment diagnosticarien com el síndrome d'immuno-deficiència adquirida (sida). Tot i que s'ha avançat molt en el seu coneixement i tractament, la sida és també un bon exemple de les desigualtats socials pel que fa a la salut i la medicina.

>> Ciència i Tecnologia 9

PUNT DE MIRA

Ribesaltes

MARTA SERRA PERPINYÀ

Aquesta setmana, creuant nombroses vegades la frontera administrativa entre els estats francès i l'espanyol, he comprovat que els controls i les coaccions per part de les respectives policies no han parat d'augmentar. Identificacions, números de carnet anotats en una llibreteta i persones obligades a baixar del tren abans del seu destí, suposadament per no tenir els papers en regla, són el pa de cada dia.

Potser per això, pocs dies després de viure per enèsima vegada aquesta experiència, vaig pensar en portar uns companys, que estaven per Catalunya Nord, a conèixer el Camp de Ribesaltes. Perquè moltes de les persones que en algun moment, des de la Retirada, el 1939, fins a l'actualitat, han intentat passar aquesta frontera de forma il·legal han acabat en aquest camp de concentració.

Situat a pocs quilòmetres de l'aeroport de Perpinyà, s'hi pot encara veure la majoria de construccions fetes pels primers que hi van ser tancats. Caminar entre els barracons, que cauen a trossos, negant així una part de la nostra història, fa posar la pell de gallina. I costa de creure, que els casos, que s'estenen més enllà del que permet abastar la vista, van arribar a ocupar un espai encara més gran.

Però encara és més terrible que en aquest lloc, que la majoria de nord catalans no han vist mai i la presència del qual es neguen a afrontar, encara segueix en funcionament. L'actual camp militar, preparat perquè els soldats puguin entrenar-se al tir entre els barracons on republicans, jueus o harkins van ser internats, acull encara (esperant un trasllat pròxim) el centre de retenció per a immigrants.

Tot i que últimament, recuperant la història de la maternitat d'Elna, s'ha parlat del que fou el camp de Ribesaltes, encara en queden masses coses per explicar. Hauríem de ser capaços de trobar un gran racó, en la nostra memòria col·lectiva, per a recordar-lo. I sobretot, per denunciar com poden ser de macabres les autoritats, que no només segresten persones sinó que les segueixen tancant allà on o es feia, en temps de l'Alemanya nazi.

COL·LABORACIÓ EVA SERRA*

Llums i ombres del Maig de 1968

Tot just acabem de rememorar el moviment del Maig del 68 ara fa quaranta anys. La visió periodística dels fets s'ha centrat molt en París i en una certa exclusivitat europea. És cert, el sistema polític europeu se'n va ressentir i molt especialment els partits comunistes, que van viure'l desconcertats i patiren esquerdes serioses. Des de la perspectiva europea, el Maig de 1968 fou sobretot una crisi del sistema capitalista sorgit de la Segona Guerra Mundial consolidat amb acords comercials i polític monetaris.

El 1968 fou el final d'un cicle econòmic i sociopolític i significava l'emergència de noves classes mitjanes i d'un proletariat més capacitats per reclamar millores. El Maig del 1968 és troba en el cim d'un procés detectable des de 1960 que afectà tant a vencedors com a vençuts de la Segona Guerra Mundial. Un repàs de fets de tota mena ens recorda que a nivell polític havia nascut el Vietnam contra el poder dels EUA, un nombre conjunt de pobles africans s'havien constituït en estats independents i havia aparegut l'Organització de la Unitat Africana, havia emergit el "black power" als EUA i s'havia celebrat la primera Conferència de Països no Alineats i la de la Tricontinental de l'Havana. A nivell de nous costums ja havien aparegut els Beatles i els Stones juntament amb la píndola anticonceptiva o la publicació de *Le deuxième sexe* de S. de Beauvoir (en català el 1968). A casa nostra havien tingut lloc importants vagues obreres i manifestacions estudiantils i s'havien organitzat les comissions obreres lliures. Havien tingut lloc els fets del Palau i aparegut la Nova Cançó.

Evidentment no hi ha lluita popular sense rèplica per part del poder. L'any 1968 és l'any de l'assassinat

de Martin Luther King, de la matança d'estudiants a la plaça de les Tres Cultures de Mèxic. També moren lluitant els últims guerrillers anarquistes catalans. Maig del 1968 s'inscriu, doncs, en el marc d'un important procés de canvi global. Però dit això, el Maig del 1968 té unes altres manifestacions europees que han quedat soterrades per l'hegemonia d'una interpretació centrada en l'ampliació de l'espai de les llibertats de les persones en termes de gènere i d'opció sexual. L'any 1968 a nivell europeu també va significar una crisi dels estats paral·lela a les aspiracions d'alliberament de

molts pobles colonitzats. Alemanya va viure una crisi profunda que va qüestionar a fons el seu sistema i la seva divisió amb repercussions a l'Europa del pacte de Varsòvia com evidencià la invasió soviètica de Txecoslovàquia (1968). França va viure una crisi d'estat que va comportar l'emergència d'una sèrie de reflexions sobre les ombres de la seva formació històrica. Tal vegada per als catalans una de les reflexions més importants fou feta a *Sur la France* per Robert Lafont una lectura de la història de l'Estat francès des d'Occitània que es traduí de seguida al català per Miquel Martí

Pol. A Catalunya Nord emergia una joventut catalanista, el GREC (Grup Rossellonès d'Estudis Catalans) feia un paper important i s'encetava el camí de la futura Universitat Catalana d'Estiu.

El món no seria el mateix sense l'esclat del Maig del 68 i hem de celebrar els nous espais de llibertat adquirits. Però al mateix temps ens toca una reflexió seriosa sobre què se n'ha fet d'aquesta herència. L'ampliació de llibertats individuals adquirida sobretot pels europeus ha estat immediatament instrumentalitzada per un mercantilisme econòmic que ha tendit a convertir els valors socials de la llibertat en un perillós individualisme, si bé pal·liat per l'emergència de noves formes de solidaritat i defensa de les llibertats nacionals i socials. Les reivindicacions han tendit a esmicolar-se en causes bones però massa sovint mancades d'horitzons polítics generals, mentre sindicats i partits s'han convertit en aparells dels estats per contrarestar-ne la crisi. Alguns pobles africans, a causa sobretot de les herències colonials europees, han tendit a evolucionar cap a dictadures sagnants

i les repúbliques populars de l'expacte de Varsòvia es debaten en la precarietat política.

L'eclosió d'un sentit de llibertat en opinió, premsa i organització contrasta però amb fets totalment contraris com ara l'empresonament de Francesc Argemí "Franki", la criminalització d'opinions dissidents o la persecució de diaris i partits polítics. Una reflexió sobre el Maig de 1968, el seu context i les seves conseqüències hauria d'alertar els europeus en un sentit social i polític més democràtic.

*Historiadora

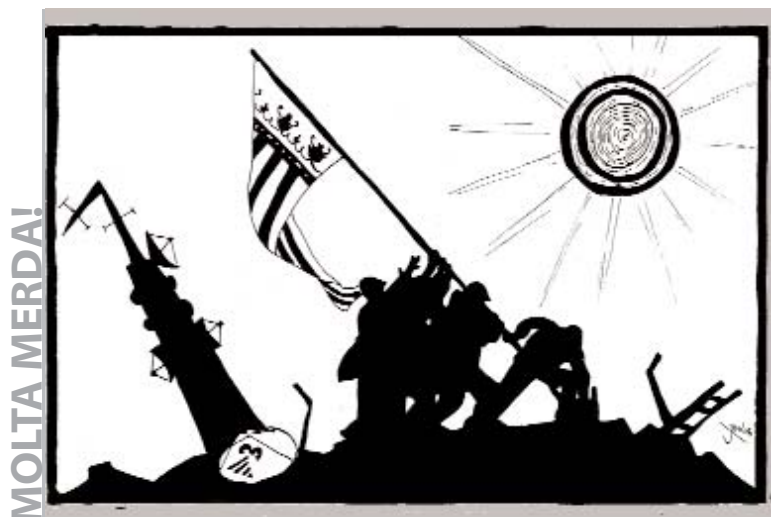

L'ACCENT

Número 132. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppcc@laccent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 15 **Publicitat:** 616 07 33
28. Consell de Redacció, Coordinació: Laila Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. **Països Catalans:** Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laila Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa.
Opinió: Joan Teran. **Economia:** Àlex Tsiminetzky. **Internacional:** Ausàs Almiñana. **Laila Altarriba, Marc Lamarca i Manel López.** **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. **Correció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbone, Roger Ferrisols. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Quim Arrufat, Arnau Bach, Roger Bujons, Ramon Piqué, Eva Serra, Marta Serra.

QUIM ARRUFAT* COL·LABORACIÓ

Caminar per poder ser

Les darreres eleccions espanyoles, amb una davallada espectacular d'ERC i un arraconament perillós d'ICV, van certificar per a molta gent una sospita: hi ha decepció. Hi ha un desencís, hi ha un vot d'esquerres orfe, hi ha un abstenció crítica, digueu-li com vulgueu. L'esquerra parlamentària catalana s'erosiona en benefici del projecte liberal i espanyolitzador del PSOE i de la dreta catòlica i regionalista de CiU. És greu, disculpeu. No milito en cap d'aquests dos partits (ERC i ICV), però deixeu-me declarar que el panorama és preocupant.

Per tant és lògic que l'esquerra fora d'aquests dos partits concloguem que sí, que hi ha un buit electoral. Però una volta assumida aquesta premissa -hi ha un buit electoral-, no són tan òbvies, ni coincideixen tant, les anàlisis que se'n deriven.

Alguns (i variats, no només en l'independentisme) hi poden veure la oportunitat, més o menys necessària, d'oferir a l'esquerra del país un nou referent polític parlamentari, un nou partit polític. D'acord, podria ser cert. Però, quina garantia tenim de fer-ho millor? Quina garantia real de transformació ens dona situar la conquesta del poder en el punt de mira de la nostra acció col·lectiva? No passarà el mateix?

Disculpeu que manifesti els meus dubtes. No crec que la conclusió encertada sigui la d'omplir el buit electoral amb un altre partit. L'estat -nació i la democràcia parlamentària estan esgotades, si mai van ser vàlides, per als projectes de transformació social i alliberament del país. Qualsevol temptativa revertirà en el reforçament de

l'estatus quo econòmic, social i polític, i és un malbaratament de les il·lusions i energies dels sectors d'esquerres del país. Mireu Itàlia, mireu Espanya, mireu el País Valencià, mireu França! Totes les esquerres estavellades en l'obtusa carrera electoral! I on és la resposta i la proposta de l'esquerra? S'amaga en les interminables pugnes internes d'IU? És en el congrés dels masclers d'ERC on s'està debatent això? Potser l'Arcobaleno, Rifundazione o la Ligue Communiste Revolutionnaire són els referents de l'esperança, de l'entusiasme, de la ruptura amb les formes i el fons del sistema? L'Amèrica Llatina viu una revolució de les formes de l'esque-

rra clàssica i a Europa ens estem autoeliminant del mapa polític i de les idees, perquè ens pensem que tot passa per actualitzar el discurs -la ideologia que diuen alguns- quan la qüestió central està en les formes.

Per tant, proposo militar contra la idea que la maduració d'un moviment polític passi per la seva obligada concurrència en eleccions autonòmiques i estatals i pel seu corresponent enquadrament en estructures burocràtiques de partit. Proposo, a més, que canviem els objectius estratègics i tàctics, que repensem el paper que l'Estat -nació continua exercint sobre els nostres plantejaments, els de l'esquerra independentista, en una època de crisi de legitimitat i desorientació del paper de tals maquinàries administratives i coercitives. Proposo que repensem l'acció política des de la quotidianitat, que permeabilitzem les nostres estructures i ens desfem d'un vegada de la rigidesa organitzativa que arrosseguem d'una malaurada tradició de partit comunista.

Proposo en definitiva que pensem que hem de caminar per poder ser, però que el camí es fa caminant, no existeix al mapa ni començarem a caminar quan l'haguem conquerit. Ara que a l'esquerra independentista se li planteja un període de creixement, cal que ens parem a pensar en això i modifiquem d'arrel les inèrcies i els vicis que ens mantenen encallats i ens fan reproduir, entre nosaltres, les pitjors formes del sistema que combatem.

* Membre de la CUP de Vilanova i la Geltrú

EL MIRADOR BLOCAIRE ARNAU URGELL

Air Berlín i (la utilitat de) les campanyes blocaires

De manera recurrent alguna empresa o institució mostra la seva manca de respecte per la llengua dels Països Catalans. El darrer exemple han vingut d'Alemanya -l'aerolínia Air Berlín, que utilitza l'aeroport de Son Sant Joan com a *hub* en els seus vols entre les ciutats germanes i l'Estat espanyol- i com no, des de l'oest en el diari *El Mundo* ha disparat en bala contra una campanya del Govern de la Generalitat per treballar la inclusió dels i les nouvinguts al Principat a partir de fomentar l'ús social del català.

Si una qüestió ha tingut més ressò és sens dubte la primera -en aquest mateix periòdic trobareu la informació a la pàgina 8- pels comentaris despectius del director general de l'aerolínia, Joachim Hunold, respecte a una carta del departament de Política Lingüística del Govern balear "recoman-

ant" l'ús del català en la seva activitat. Comentaris publicats a la revista *Air Berlin Magazin*, publicació que reparteixen "al costat de la bossa per vomitar a la butxaca del seient a davant" tal i com assenyala al seu bloc Francesc Ribera "Titot".

Com és habitual en aquests casos la blocsfera s'ha activat per denunciar les lamentables declaracions de Hunold. Molts blocs s'han fet ressò de la campanya "Boicot o Rectificació" i d'una altra iniciativa, el denominat "google bombing" consistent, tal i com explica el periodista Vicent Partal, en assolir relacionar la cerca a internet d'Air Berlín amb una imatge en la qual es relaciona la imatge corporativa de l'aerolínia germana amb el règim nacional socialista. L'escriptor xatívi Toni Cucarella se'n fa ressò: "el director general d'Air Berlín ha insultat la nostra llen-

gua nacional, ha insultat el nostre país, ha insultat les nostres institucions, ens ha insultat a tots. Si tinguéssim un Estat, podem tenir la seguretat que el fet hauria tingut unes conseqüències immediates: protesta oficial del Govern, ambaixador cridat a consulta, crisi diplomàtica... Bé, si tinguéssim un Estat, el fet no s'hauria produït. I si l'Estat espanyol fos el "nostre" Estat, hauria pres les mateixes accions esmentades, en defensa d'una de les seves llengües, exactament igual que si l'idioma vexat fos el castellà. Però no en tenim, d'Estat, i només tenim la possibilitat de la mobilització col·lectiva, que nosé quin resultat donarà, però és l'únic que tenim".

Personalment, no puc deixar de ser escèptic a campanyes de boicot cibernètic o fer un "google bombing"... deu ser que no sóc prou 2.0 però, en canvi, estic segur que l'increment del barril de Brent -record històric a 138 dòlars en tancar edició- serà el millor boicot possible a una empresa que afirma portar-te a Alemanya per 29 euros. Inso-

EDITORIAL

Marulanda: una lluita insubornable

El passat 26 de març, moria Pedro Antonio Marín més conegut com a Manuel Marulanda Vélez, o "Tirofijo". El guerriller més vell del món i figura cabdal de la història de Colòmbia i de tota l'Amèrica Llatina moria de mort natural als 78 anys, després d'una vida dedicada a la lluita.

La vida de Marulanda resumeix un segle d'història colombiana, la història d'un poble víctima de la violència constant de l'oligarquia d'aquest país. Fou en l'època de les matances entre conservadors i liberals que els camperols començaren a organitzar-se per defensar les seves vides i terres, Marín fou un d'ells. Aquestes comunitats i grups camperols començaren prendre una consciència cada vegada més gran, i evolucionaren cap a posicions comunistes i revolucionàries. L'exèrcit atacà amb tota la seva força aquell naixent moviment, i fou aleshores, el 1964, quan Marulanda i un grup de 47 camperols crearen les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC).

Des d'aleshores, desenes de milers de colombians han emprat el camí de la lluita davant el permanent espoli de les seves terres i l'exploatació del seu treball, s'han enfrontat a la violència de l'oligarquia colombiana, l'exèrcit o els paramilitars. Al llarg d'aquests anys han intentat, amb els suport cada vegada més explícit de Washington, i per tots els mitjans al seu abast, acabar amb les FARC, i capturar i liquidar el mateix Marulanda, mai ho han aconseguit.

Al nostre país, la mort de Tirofijo, acompanyada de l'ofensiva propagandística del govern colombià d'Álvaro Uribe, i episodis com la mort del negociador Raúl Reyes en un atac al país veí d'Equador, ha destapat el miserable paper de bona part dels mitjans de comunicació. Mitjans que s'han limitat a reproduir les informacions i la propaganda oficial sense cap mena d'escrúpul ni la més mínima ètica, donant per bones les ridícules intoxicacions que el govern donava sobre el màgic ordinador de Reyes, des de les acusacions d'Uribe contra els governs progressistes sud-americans, la suposada compra d'urani que acabà destapat encara més relacions de les autoritats amb els traficants d'armes i el paramilitarisme, fins a suposats plans de la guerrilla per atemptar a l'Estat espanyol, confont per a tal fi la població colombiana de Madrid, al departament de Cundinamarca, amb la capital espanyola, i aprofitant per embolicar-hi el moviment basc d'alliberament nacional.

Però tota aquesta ofensiva, que a Colòmbia ha estat acompanyada d'una forta onada de repressió, i d'atacs paramilitars contra militants d'esquerres i activistes socials, dels quals els nostres mitjans no se n'han fet cap ressò, no pot amagar la creixent debilitat del govern d'Uribe, la seva estreta relació amb el narcotràfic i els paramilitars, que ha portat als tribunals bona part dels seus diputats, el seu creixent aïllament a la zona, convertit en el principal aliat i gairebé últim titella de l'administració Bush, que el sosté, l'assessora, l'arma i el protegeix, i l'utilitza com a ariet contra els avanços en la integració llatinoamericana.

Marulanda, al capdavant, ha estat el reflex d'una lluita insubornable, d'un moviment guerriller que combaté l'opressió i la barbàrie del poder al servei de l'oligarquia, i que intentà arribar a acords de pau que portessin un veritable canvi estructural que possibilités la justícia social, la reforma agrària, el repartiment de la riquesa, i obrís el camí d'un futur d'esperança per al poble colombià, topant amb la intransigència de les classes dominants per renunciar als seus privilegis. Però també un moviment que no es desmobilitzà a canvi de cap pacte que traís els objectius bàsics de justícia per al poble, que mantingué la lluita malgrat les dificultats, que plantà cara a la creixent intervenció nord-americana, i que es manté en la lluita, per això Tirofijo i les FARC no han estat mai derrotades, i han esdevingut un referent per als desposseïts, per als lluitadors de tota l'Amèrica Llatina i del món.

L'APUNT

Clinton i Blair, referents de Puigcercós

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Durant les últimes setmanes, el nou president d'ERC, Joan Puigcercós, ha fet algunes revelacions sobre el seu ideari polític que clarifiquen quina és la proposta social que impulsarà des del capdavant del partit. I és que Puigcercós, a través del seu nou llibre *Generació.cat* (Mina) i de diversos actes públics i entrevistes, ha explicat que un dels seus objectius és renovar el discurs de la formació, i per fer-ho considera que cal prendre exemple de Bill Clinton i Tony Blair, un exemple de "l'esquerra transformadora", assegura Puigcercós. I és que Puigcercós es reivindica socialdemòcrata, però afegeix que amb una "correcció liberal", perquè diu que aprecia "el valor de la propietat, la competència, el mercat i la meritocràcia". A l'entrevista d'El Periódico on ho explicava, va afegir que aquests valors han d'anar acompanyats del progrés social. A l'hora de buscar altres referents internacionals, el nou president d'ERC no s'ha mossegat la llengua: durant la campanya de cara als comicis del passat dissabte, en un acte amb la militància valenciana, va afirmar explícitament que ERC havia de tenir com a aliat els Estats Units i Israel.

Els objectius nacionals de Puigcercós no bandegen la proposta de referèndum per al 2014 del president sortint, Josep-Lluís Carod-Rovira, però la interpreta només com una data simbòlica. Ell considera que un referèndum d'aquestes característiques no es pot plantejar amb frivolitat, i que requereix un treball previ de construcció d'estructures d'Estat, una majoria social, un model de país i vies per a articular-lo. El nou president d'Esquerra, doncs, prefereix marcar un repte previ: acord de finançament sòlid per al 2010 que permeti avançar cap al concert econòmic. I de la independència ja se'n parlarà en un altre moment.

La victòria de Puigcercós no aconsegueix tancar el debat

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

ERC ja té nou president i nou secretari general. Joan Puigcercós i Joan Ridaó han rebut l'encàrrec de la militància de dirigir el partit i, per tant, de marcar l'estratègia que seguirà la formació els propers anys. Ha estat el primer temps d'un debat obert fa mesos i que va esclonar després de la pèrdua d'uns 350.000 vots a les eleccions espanyoles del 9 de març. El debat s'hauria de tancar en un segon temps el dissabte 14 de juny, quan els 4.077 militants inscrits celebrin el Congrés Nacional. Però el resultat que han deixat les urnes mostra que la fractura al partit continua oberta.

La clau de la fractura

Qui tenir com a soci de govern sembla que és la base de la divisió interna a ERC, i que s'ha visibilitzat sobretot en els dos candidats a president que han obtingut més vots de la militància: l'oficialista Puigcercós (37,22% dels vots), que opta per mantenir el pacte del tripartit, i el crític Carretero (27,56%), que fa una aposta per construir un bloc sobiranista al Parlament que pugui tenir també traducció al govern, és a dir, un pacte amb CiU.

La primera opció ha estat la clara vencedora, ja que se li suma el tàndem Benach-Niubò (que tenia el suport de Carod-Rovira) en la voluntat de no alterar el pacte amb Montilla. Totes dues candidatures sumades han aconseguit el suport de més del 60% de la militància.

Però tot i la victòria de Puigcercós, el resultat de Carretero no és gens menyspreable, i ha animat aquest sector (Reagrupament.cat) a continuar treballant per fer de la seva opció la majoritària dins d'ERC. El tàndem guanyador reconeix el pes que tenen entre la militància els descontents amb la línia oficial del partit. El mateix Ridaó expressava que són "conscients que a l'interior hi ha una voluntat de canvi". I a aquesta reflexió possiblement respongui l'anunci que feia l'endemà dels comicis Puigcercós: "A la tardor hauré de fer seure els altres partits del Govern per actualitzar i explicar els nostres objectius per als dos últims anys de la legislatura". Potser d'aquesta manera aconseguirà acostar-se als crítics de Carretero, o com a mínim posposar per a més endavant que sorgeixi de nou el debat estratègic.

És que és difícil que Uriel Bertran i Jaume Renyer puguin donar continuïtat com a corrent intern a un projecte que s'empara en bona part en un manlleu del discurs i simbologia de l'esquerra independentista

No hi ha hagut sorpresa i Puigcercós s'ha proclamat vencedor

Aquest anunci també pot fer més fàcil als grans derrotats de les eleccions a integrar-se de nou a la direcció d'ERC. I és que és difícil que Uriel Bertran (18,42% dels vots) i Jaume Renyer (8,10%) puguin donar continuïtat com a corrent intern a un projecte que s'empara en bona part en un manlleu del discurs i simbologia de l'esquerra independentista, però que no té possibilitats ni voluntat d'existir fora de les estructures del partit. Unes estructures on, de fet, ha participat fins fa pocs mesos.

Així doncs, amb el molt previsible suport de la candidatura ERC Futur (Benach i Niubò), i amb una possible reconciliació amb el sector Bertran, Puigcercós i Ridaó encarnen el Congrés Nacional del dissabte 14 de juny amb plenes garanties de sortir reforçats per continuar aplicant la política seguida fins ara. Caldrà veure si durant els propers mesos i anys Carretero i els seus saben aprofitar les contradiccions

que ERC haurà d'afrontar des del govern per decantar la balança republicana a favor dels que volen un pacte amb CiU.

L'agenda del nou president

Les oportunitats per a Carretero no tardaran a presentar-se, i és que els propers mesos Puigcercós haurà d'afrontar com a president del partit alguns moments que poden ser difícils de gestionar des del pacte de govern que manté Esquerra. I és que és previst que es facin públiques les balances fiscals entre el Principat de Catalunya i l'Estat. Per a l'elaboració de les balances es poden utilitzar diversos criteris, i és molt possible que ERC no comparteixi els que haurà utilitzat l'executiu de Zapatero. Pot ser, doncs, un moment especialment tens, sobretot si tenim en compte que Puigcercós ha deixat en un segon terme aspectes com l'exercici del dret a decidir o una estratègia independentista per posar en primer lloc la consecució d'un acord

de finançament en vistes a assolir un concert econòmic similar al del País Basc. També podria ser que el Tribunal Constitucional consideri que cal retallar encara més l'Estatut d'Autonomia principatí aprovat ara fa dos anys. Això seria, de ben segur, un altre maldecap per Puigcercós si vol mantenir el pacte amb Montilla.

Al marge de les previsions de futur, el més immediat és veure el resultat del Congrés del dia 14, on la militància d'ERC decidirà la futura estratègia del partit. Veient les opcions que hi ha sobre la taula, el que és segur és que l'aposta central continuarà sent la que va traçar fa anys Carod-Rovira: ERC ha de mostrar-se com un partit de govern, responsable i que no posi en qüestió la situació d'aquells qui tenen el poder real. La línia traçada pel president sortint, doncs, el succeirà en un partit que li reconeix la feina feta però que ja no li reserva cap plaça al capdavant.

Calendari de L'ACCENT 2008

d'efemèrides revolucionàries mundials

amb il·lustracions de Roger Ferriols

Subscriu-t'hi ara i el rebràs gratuïtament

ppcc@laccent.cat // telf.616073328

col·labora amb el Periódic Popular dels Països Catalans

L'ACCENT
www.laccent.cat

Adéu a l'advocat incòmode

Companys de professió i defensats de Salellas recorden per a L'ACCENT la seva tasca

"En Sebastià no defensava causes perdudes, com alguns han volgut destacar, erròniament, sinó que lluitava amb totes les eines jurídiques a l'abast per tal d'aconseguir justícia en favor de casos que, sovint, resultaven incòmodes pel sistema". D'aquesta manera els advocats del Col·lectiu Fontanella recorden en Sebastià Salellas, advocat gironí que va morir el passat 28 de maig. Moltes persones han recordat i valorat aquests dies la tasca d'aquest lletrat, i totes elles coincideixen en destacar especialment que al llarg de la seva trajectòria va exercir la professió sense renunciar als seus principis.

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Els que conformen els col·lectius d'advocats barcelonins Fontanella (Montserrat Salvador, Jordi Busquets i Carles Perdiguero), també destaquen en declaracions a L'ACCENT que Salellas "va demostrar que l'exercici rigorós de l'advocacia no està confrontat amb la defensa d'aquelles persones que han estat -i són- víctimes del funcionament d'aquesta societat. Però no pas qualsevol defensa, sinó una defensa digna, preparada i efectiva". Ells, juntament amb la nova fornada d'advocats relativament joves, prenen el seu relleu tenint present "que la tasca professional ha d'anar de la mà de la defensa dels interessos de la societat i del país".

Així ho valoren també des de Rescat, el grup de suport als presos polítics catalans. Júlia Humet, preguntada per L'ACCENT, celebra en nom del col·lectiu que "actualment existeix un sector d'advocats i advocades més joves que en Salellas que també es caracteritzen per aquest compromís i per compartir una visió semblant de la professió,

i renuncien a una carrera professional lligada al dret mercantil o de simples picaplets amb interessos econòmics".

Lluís Sales, gironí com Salellas, és un dels imputats pel cas de la crema de fotografies del rei espanyol. Ell destaca a L'ACCENT que un dels principals hereus de la tasca de'n Sebastià és el seu mateix fill, Benet Salellas, amb qui considera que "comparteixen un tret comú que els fa certament singulars. Es tracta d'un respecte formal i escrupolós pels procediments, pels jutges, pels fiscals, per tot l'aparell... i per la convicció que a través de l'exercici del Dret es poden defensar les llibertats públiques i personals. En Tià no faltava mai el respecte al tribunal: això feia que les seves conviccions i el seu exercici de la defensa encara fos més impressionant i efectiu".

Però Sales no només valora en Sebastià Salellas la manera d'entendre la professió, sinó que també destaca la seva evolució política: "La seva trajectòria és pròpia del seu temps; de jove que arriba a la transició compromès amb un cert

Salellas combaté les injustícies des de l'advocacia // FOTO: Oriol Clavera

cristianisme de base i amb els valors de l'esquerra; que prova de veure com és això de gestionar les necessitats des de l'interior del nou règim (fou regidor pel PSC durant dues legislatures els primers anys vui-

tanta), i que més endavant valora que cal continuar lluitant des d'altres fronts". El front de l'advocacia va esdevenir, des d'aleshores, el seu principal cavall de batalla per combatre les injustícies.

OPINIÓ

Sebastià Salellas

RAMON PIQUÉ

El passat dia 28 ens deixava en Sebastià Salellas. Tenia 59 anys i es trobava en plena activitat professional i política. L'impacte de la seva mort ha estat especialment dolorós en les persones que l'havíem conegut.

Com a advocat havia destacat sempre per la seva abnegació a l'hora de defensar casos de persones perseguides pel seu compromís social i polític, com ara les persones acusades de cremar la foto del rei espanyol, o bé el cas de l'empresonament de la Núria Pòrtules. En aquest sentit, és oportú apuntar la seva tasca en la defensa dels ciutadans d'origen immigrant acusats de pertànyer a Al Qaeda en l'operació Estany, que després d'una primera posada en llibertat l'inefable Garzón tornà a empresonar i no va descansar fins que no van ser condemnats. I de manera semblant cal recordar el cas dels detinguts en el marc de l'operació Tigris, que ha implicat la presó preventiva des de la seva detenció, ara fa tres anys, d'un grup de persones acusades també de pertànyer a Al Qaeda.

L'any 1997 uns quants militants independentistes que havíem estat detinguts en l'operació Garzón varem anar a parlar amb en Sebastià per demanar-li suport per reobrir el cas de les denúncies contra les tortures practicades per la Guàrdia Civil, que s'havien arxivat sense que s'hagués fet cap mena d'investigació. El seu suport i la seva implicació van ser totals.

El resultat d'aquell procés que s'allargà fins a set anys és prou conegut: l'Estat va ser condemnat. La perspectiva sobre aquells fets fa que el paper d'en Sebastià es vegi amb tota la seva rellevància, ja que sobretot es tractava d'un procés judicial que només era possible guanyar en un terreny jurídic.

De les lliçons que en podem extraure, més enllà de les jurídiques, és que cal treballar en tots els àmbits de lluita. Les lluites es guanyen o es perden, però és fonamental creure en elles, ja que és això el que ens permet avançar en la voluntat de transformar la societat. D'en Sebastià en volem servir el seu exemple en la nostra memòria, però per sobre de tot, aquesta memòria la necessitem per refermar el nostre compromís.

Alguns dels casos que va defensar Sebastià Salellas

Crema de fotos del rei

En un dels darrers casos represius a les comarques de Girona, Sebastià Salellas també hi va estar implicat, i és que el seu despatx va assumir la defensa d'algunes de les persones que van ser citades a l'Audiència Nacional espanyola per haver cremat retrats del rei espanyol el passat mes de setembre.

Precisament aquell cas encara no està tancat, i el proper 1 de juliol els primers en ser detinguts, en Jaume Roure i n'Enric Stern, hauran de comparèixer de nou davant de jutge, ja que durant el judici del passat 20 de novembre no els van deixar expressar-se en català, i ara el judici es repeteix. Serà el fill de Sebastià Salellas qui acompanyarà com a advocat defensor els dos acusats a Madrid.

Denúncia per tortures del 1992 a Europa

El 29 de juny de 1992 el jutge Baltasar Garzón engegava una operació contra l'esquerra independentista catalana. Trenta-vuit persones van ser detingudes acusades de col·laborar amb l'organització armada Terra Lliure. Moltes d'aquelles persones van denunciar que durant els dies que van estar detingudes van patir tortures a mans de la Guàrdia Civil. Anys més tard, un grup dels que van ser torturats el 1992 van decidir denunciar l'Estat espanyol davant del Tribunal europeu d'Estrasburg per haver arxivat les denúncies de tortura sense haver-les investigat. Sebastià Salellas va ser l'encarregat de dur la queixa dels independentistes torturats fins a Estrasburg, i va ser clau en la condemna que va fer Estrasburg de l'actitud de la Justícia espanyola.

Operació estany

Des de l'11S de 2001, prop d'un centenar de persones han estat detingudes als Països Catalans sota l'acusació de col·laborar o formar part de cèl·lules terroristes islamistes. Sovint les proves que sustenten aquestes acusacions són febles o directament dubtoses.

Un dels casos que ha obtingut més ressò va ser l'anomenada Operació Estany, iniciada el gener de 2003 i també coneguda com a operació Dixan perquè les proves per acusar els detinguts eren el determinant de rentar roba que van trobar a casa dels acusats. Des del principi Sebastià Salellas va assumir, juntament amb el seu fill Benet, que també és advocat, la defensa dels detinguts. En total es van detenir 23 persones en diverses poblacions gironines, i cinc d'elles van ser condemnades per l'Audiència Nacional espanyola malgrat la feblesa de les proves.

Detinguts del Raval

En la més recent de les operacions contra presumptes cèl·lules islamistes al nostre país, la del Raval barceloní el passat mes de gener contra catorze veïns del barri. En aquella ocasió, també va ser Sebastià Salellas qui en va assumir la denúncia. Des del primer moment, el lletrat va criticar la inconsistència de les proves i que s'hagués vulnerat la presumpció d'innocència: "Tant jo com la comunitat pakistanesa aplaudim que la policia faci les investigacions que calgui i que tregui de la circulació persones que pretenen cometre atemptats, però s'ha de fer respectant les garanties constitucionals i no fent especulacions", va declarar a la premsa. Dels 14 detinguts, encara n'hi ha 10 que estan a la presó a l'espera que se celebri el judici.

El dret a l'avortament continua en peu de guerra

BEL ZABALLA
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La campanya pel dret a l'avortament continua activa i cada dia són més les persones que plasmen la seva signatura tot autoinculpant-se d'aquest acte penalitzat com a delictes. El passat 28 de maig, coincidint amb el dia internacional per a la salut de les dones, es van lliurar noves autoinculpacions als jutjats de Barcelona per demanar la despenalització de l'avortament.

En la majoria de casos, les autoinculpacions han estat arxivades, però hi ha hagut excepcions: com la imputació massiva a Tarragona o d'altres més reduïdes a Molins de Rei o València. A Tarragona, unes 400 dones van autoinculpar-se a finals d'abril i, d'aquestes, 170 han estat citades a declarar. De fet, és la ciutat on s'ha citat un nombre més elevat d'autoinculpades, fet que, des de la campanya, s'ha criticat fortament, ja que el mateix acte (una inculpció feta com a acte de protesta) s'ha considerat arxivable en la majoria de jutjats.

A Molins de Rei, ja han declarat

vàries autoinculpades i encara n'hi ha més pendents de fer-ho. En tots els casos, un grup creat a la ciutat del Baix Llobregat i que forma part de la campanya s'ha concentrat davant dels jutjats per donar suport a les persones citades: "deixem clar, i així li ho fan saber al jutge les inculcades, que exigim el dret a decidir sobre el propi cos, que volem que es despenalitzï l'avortament i que cal millorar l'educació sexual", explica a L'ACCENT Angela Moreno, membre de la campanya a Molins de Rei.

Riscos legals

La majoria d'autoinculpades són citades en condició de testimonis i, per tant, tenen l'obligació de declarar: no fer-ho comportaria incórrer en un delictes d'obstrucció a la justícia. En canvi, si fossin citades com a imputades, tindrien dret a no declarar. "Vam pensar en demanar que les citessin a totes com a inculcades" -diu Moreno- "però això es traduiria en un gran nombre de judicis, el cost dels quals no podem assumir i tampoc tindria gran repercussió mediàtica".

Angela Moreno mostra l'autoinculpació // FOTO: L'ACCENT

El més comú és que el jutge o jutgessa acaba arxivant la causa, ja que no hi ha cap prova que incrimini les acusades i, per tant, les empara la presumpció d'innocència. D'una altra banda, cal tenir present que el Codi Penal considera delictes el fals testimoni,

simular ser responsable o víctima d'una infracció penal i denunciar un delictes inexistent. Tanmateix, això no ha fet tirar enrere la Xarxa Feminista de la Plana, que fa pocs dies va decidir presentar als jutjats un escrit on expliquen que les autoinculpacions

formen part d'una campanya de solidaritat amb dones que han avortat i han estat investigades i assetjades per la policia, segons que ha explicat a L'ACCENT Llíris Moltó, membre de la Xarxa: "això sí" -aclareix- "sense retractar-nos mai d'allò dit a les autoinculpacions". És el que li va passar a la valenciana Maria José Contreras que, després d'haver dit, la primera vegada que la citaren com a testimoni, que ho havia fet com a acte de solidaritat, el jutge la imputà per esbrinar si el seu acte era constituït de delictes. Després, Contreras va apel·lar al seu dret a no declarar.

La campanya pel dret a l'avortament continuarà activa fins el 8 de març de l'any vinent, data en què es lliuraran totes les signatures recollides als parlaments català i espanyol, amb la intenció que aquests es plantegin seriosament un canvi de regulació de l'avortament. A més, segons ha pogut saber L'ACCENT, aquest estiu es farà un seminari per tal d'informar i de formar sobre l'avortament. La propera gran concentració serà el 28 de setembre.

Avortament i sanitat pública: una qüestió pendent

LAIA CREUS GIRONA

Encorada en una llei vigent des de l'any 1985, la Llei de l'avortament, la sanitat pública catalana només el permet en casos concrets com la malformació del fetus, el possible dany psíquic per la mare o si l'embaràs s'ha produït fruit d'una violació i el possible dany psíquic per la mare (en les dotze primeres setmanes de gestació).

Totes les organitzacions feministes que participen en la campanya autoinculpatòria per l'avortament lliure i gratuït lluiten per aconseguir el reconeixement de l'avortament com un dret que es pugui aplicar simplement per decisió de la dona i sense els elevats costos econòmics que acostuma a suposar avui en dia. Aquest fet ha de passar obligatòriament per treure l'avortament del codi penal i suposaria també que l'avortament fos practicat dins a xarxa sanitària pública de forma normalitzada. La campanya també reclama la fi de les detencions i processaments per avortament, la desaparició immediata de totes les responsabilitats penals que s'han produït i que acabi la "hipocresia i manipulació de la dreta i l'esglé-

Encadenades a l'Església del Pi // FOTO: Arnau Bach

sia contra els drets de les dones".

No a la pública

Actualment, però, la sanitat pública només aplica l'avortament sota uns supòsits concrets i no contempla la possibilitat de realitzar un avortament lliure. Els principals supòsits sota els quals la sanitat pública realitza aquesta pràctica són la malformació del fetus, la violació o un coneixement manifest de que l'embaràs pot causar danys irreversibles a la mare.

Per la seva banda, les 31 clíniques privades acreditades per realitzar avortaments a l'Estat espan-

yor, unides en l'Associació de Clíniques Acreditades per a la Interrupció de l'Embaràs (ACAI) va fer públic a finals de maig un comunicat en el que proposava diverses reformes a la Llei de l'avortament, vigent des de 1985. Reclamen, entre d'altres coses, que la interrupció de l'embaràs quedi fora del codi penal, que es consideri una prestació sanitària, i que es permeti a la dona "decidir, lliure de tutelles, si s'interromp o no la seva gestació". També aposten perquè s'elimini l'obligatorietat del consentiment d'un tutor en els avortaments de menors a partir de setze anys.

La UAB intenta aprovar els graus de manera irregular

JOAN BALLESTER BARCELONA

El passat dia 29 de maig estava convocada la Junta Permanent de la Facultat de Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona. Aquesta Junta tenia prevista l'aprovació dels graus per dur a terme l'adaptació a l'anomenat Pla de Bolonya; davant les protestes dels estudiants però aquesta fou constituïda al vestíbul de manera il·legal, convocant per al dia següent aprovar els graus.

L'Assemblea de Lletres, davant la imminent aprovació dels graus per part de la Junta Permanent de la Facultat, havia convocat dijous 29 de maig una concentració per mostrar el rebuig dels estudiants al Pla de Bolonya. Transcorria de manera totalment pacífica, quan des del deganat van avisar que la Junta ja estava constituïda i que l'endemà mateix s'aprovarien els graus. La degana havia constituït la Junta Permanent de manera il·legal, al vestíbul, entre cridòria i amb molta gent que no en formava part. A part d'aquesta irregularitat, la constitució de la Junta tampoc va respectar altres parts del reglament de la pròpia Facultat: no es va convocar amb els 7 dies d'antelació que marca, no es va convocar individualment als estudiants que en formen part i tampoc es va penjar la convocatòria al tauló d'anuncis. L'argument del deganat per haver actuat d'aquesta manera fou que on s'havia de

celebrar la reunió hi havia gent aliena a la Junta, però finalment la constituït al mig d'un vestíbul on també hi havia molta gent aliena a la mateixa. Els estudiants després van decidir demanar explicacions a la degana, aquesta, però, es negà rebre'ls, mentre els Mossos d'Esquadra tornaven a prendre posicions.

El divendres 30, més de mig centenar d'estudiants tornaren a mostrar el seu rebuig a l'aprovació dels graus en una Junta irregular: en arribar al Rectorat es trobaren enmig d'una escala amb uns 15 agents de seguretat que els barraven el pas. Els estudiants es van negar a identificar-se, ja que es tractava d'un espai públic de la Universitat i van exigir poder entrar. Aquí començà un forcejament amb els agents, sense que cap responsable del rectorat ni de la Facultat de Lletres es personés per gestionar la situació. Enmig d'una forta tensió s'informà que hi havia un treballador de seguretat indisposat, moment en què els estudiants deixaren pas per què se'l pogués evacuar. Després d'això els estudiants van accedir al vestíbul on continuaren la protesta. Finalment aquests tornaren a la Facultat de Lletres per demanar una reunió amb la degana, però aquesta ja no es trobava a l'edifici. L'acte de protesta acabà amb la lectura del manifest, i amb els estudiants reunint-se en assemblea per decidir quines accions prendre.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromès amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // triuquem al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscriptions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMPTE

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Tots contra la Llei d'Educació

LAIA CREUS GIRONA

Professors, alumnes i pares van presentar a principis del mes de juny les seves al·legacions a l'avantprojecte de la Llei d'educació que, segons consideren, no respon a les mancances que arrossega l'ensenyament públic principati.

Tots els sectors implicats van presentar fa pocs dies les seves reclamacions i propostes sobre l'avantprojecte de Llei d'educació. "És molt difícil tirar endavant una llei en la qual gairebé tothom està en desacord i que no resol res del que necessita l'educació pública, com recursos, professorat i formació", afirma Rosa Canyadell, portaveu del sindicat de mestres USTEC-STEs. Per la seva banda, Ernest Maragall prometia que s'estudiarien tots els punts de vista mentre seguia anunciant noves mesures polèmiques, com la supressió del batxillerat nocturn.

Pares i alumnes

La Federació d'Associacions de Mares i Pares d'alumnes (FaPaC), també s'ha mostrat en contra d'alguns aspectes de la nova llei, i aposten per un article que recolzi més fermament l'educació pública. Entre les seves reclamacions es troba "una major participació dels pares i mares en els centres educatius a través del consell escolar", explica Àlex Castillo, presi-

Manifestació en contra la Llei d'educació de Catalunya, el febrer de 2008 // FOTO: Oriol Clavera

dent de la delegació de Barcelona ciutat de la FaPaC. "En termes generals, la llei també necessita que es defineixin millor alguns aspectes perquè a la pràctica es puguin aplicar de manera adequada, per exemple, per a una tolerància zero als centres concertats que segueixen seleccionant al seu alumnat i que rebutgen la matriculació d'alumnes nousvinguts", afegeix Castillo.

D'altra banda, les famílies de les escoles privades tenen un punt de vista totalment oposat: creuen que amb

la Llei d'educació, l'educació privada catalana està "ferida de mort", una expressió que Castillo considera absolutament "exagerada".

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) considera que la llei obre la porta a la privatització de l'ensenyament no universitari amb mesures com la desregularització de la situació del professorat, l'externalització de serveis i el major poder per les direccions. El sindicat considera la llei "una agressió frontal al model d'ensenyament públic".

Una llei que privatitza

Els sindicats de mestres segueixen en desacord amb la llei, i defensen que el problema de la privatització continua vigent a l'avantprojecte. El sindicat de mestres USTEC-STEs denuncia que la llei "no assegura que els centres concertats compleixin amb la funció social que tenen", assegura Rosa Canyadell, portaveu del sindicat. "Rebutgem també el tipus de gestió vertical dels centres públics, que donen molt de pes a la direcció i limiten la pluralitat, la

participació i la creativitat del professorat", afegeix Canyadell. Un altre aspecte més polèmic i que ha unit tota la comunitat educativa és la supressió del batxillerat nocturn, una mesura que Canyadell ha titllat "d'antisocial". Per la seva banda, CCOO i UGT van presentar al·legacions relacionades sobretot amb qüestions laborals, com la desregularització laboral o els criteris salarials.

Continuen les mobilitzacions

El passat 28 de maig mig miler de professors es van concentrar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona encapçalades pels sindicats de mestres USTEC-STEs, ASPEC-SPS i CGT, però sense el consens amb CCOO i FETE-UGT, que s'han desmarcat de les protestes "per qüestions d'estratègia", segons Rosa Canyadell. L'objectiu, fer públic i visible el desacord del professorat cap aquest avantprojecte i seguir pressionant perquè hi hagi modificacions. Les mobilitzacions segueixen el proper 11 de juny, dia que s'han convocat concentracions davant les seus dels serveis territorials d'Educació a Girona, Barcelona, Sabadell, Tarragona, Lleida i Tortosa. Els sindicats de mestres no descarten una vaga a principi de curs si la situació segueix igual.

Fre al passeig militar de la MAT

Red Eléctrica de España (REE) es va prendre la construcció de la línia de Molta Alta Tensió (MAT) per interconnectar els estats espanyol i francès com un passeig militar. Les irregularitats s'han succeït de manera reiterada en els treballs previs de la MAT per la manca de permisos d'ajuntaments i propietaris afectats. Tanmateix als darrers dies diverses accions s'han denunciat fins a 16 atacs contra les empreses constructores, especialment la crema d'una grua que instal·lava la primera torre al terme de Tavèrnoles, i l'aturada parcial per la necessitat d'ampliar l'Avaluació d'Impacte Ambiental als camins d'accés han complicat el procés de construcció.

ARNAU URGELL RIPOLL

Els Mossos d'Esquadra han rebut fins a 16 denúncies per atacs a les obres de la línia de Molta Alta Tensió. El més espectacular va ser al terme de Tavèrnoles i molt a prop de Folgueroles (Osona) el passat 3 de juny amb la crema d'una grua que alçava una de les primeres torres de la línia. Al cap de pocs dies apareixien pintats dos vehicles de les empreses constructores a Roda de Ter. Marianna Mucnick, portaveu de la Plataforma No a la MAT d'Osona, ha explicat a L'ACCENT que "malgrat que no impulsen aquest tipus d'accions la situació està molt crispada per la prepotència i la poca cura en la construcció de la línia".

Petit entrebanc de Medi Ambient

Malgrat la postura contrària a la línia d'ICV i més parcialment d'Esquerra la Generalitat en cap cas havia posat pals a les rodes al passeig militar de REE. Ans al contrari, segons Mucnick tant el Govern espanyol com el català van donar "carta blanca" a l'empresa per tal de tirar endavant la infraestructura "encara que no n'hagi justificat la seva necessitat".

Tot plegat en un procés farcit d'irregularitats ja que a bona part dels municipis -tant el tram osonenc com a les comarques gironines- propietaris i ajuntaments han denunciat l'empresa per executar obres sense permisos o sense firmar actes d'expropiacions. Una mostra de la barroeria de Red Eléctrica va ser la instal·lació de la base d'una torre just al mig de la caçada romana Ausa -Barcino (Vic - Barcelona) al terme de Centelles. Per entendre la postura de la Generalitat la portaveu de No a la MAT recorda que el director general d'Energia és Antoni Maure, que fins al dia del seu nomenament a l'abril de 2007 era director tècnic de REE.

Tanmateix, l'empresa elèctrica s'ha trobat aquests dies -a banda dels atacs a les obres- un petit entrebanc per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge. I és que precisament en el tram que afecta a l'espai d'interès natural de les Guillerries -protegit a partir d'un Pla especial urbanístic de la Diputació de Barcelona- s'han parat les

obres de nou camins d'accés a la línia en els termes de Folgueroles, Tavèrnoles, Sant Sadurn d'Osornort i Vilanova de Sau-. Medi Ambient obligarà a REE a realitzar l'Avaluació d'Impacte Ambiental d'aquests camins tot i que les obres de la línia podran continuar.

L'aturada parcial demostraria segons Mucnick "que els opositors tenien raó ja que -independentment de la necessitat o no de la línia- s'ha demostrat que el traçat s'ha fet des d'un despatx sense ni tant sols trepitjar el territori". Així mateix, afegeix que malgrat la instal·lació de les primeres obres continuaran treballant per aturar la MAT. En aquest sentit, assenyala l'exemple aragonès on encara es poden observar algunes de les torres de la interconnexió elèctrica fallida.

Maquinària cremat a les obres de la MAT

"Txapapote" a les platges de València

ALMUDENA GREGORI VALÈNCIA

El passat dimarts 3 de juny les platges més properes al Port de València, les Arenes, la Malvarrosa, i la Patacona amaneixen cobertes de galetes de "xapapote". Tot i que el delegat del Govern espanyol al País Valencià, Ricardo Peralta, va assegurar que la taca estava localitzada a unes dues milles del Port i que l'assumppte estava controlat, dies després encara arribava a la vorera restes de l'hidrocarburi a dia de hui es continua sense assenyalar als responsables.

El vicepresident de la Confraria de Pescadors de València, trobava el dimarts passat una extensa taca de fuel a la platja de València. Hores més tard, cap a les 13.10 del migdia, les autoritats marítimes tenien coneixement de l'existència de l'abocament. En un principi s'informava que el fuel havia sigut abocat en alta mar i no es pensava que aplegaria a la vorera de les platges, però la mateixa vesprada, les galetes arribaven ben prop dels banyistes. En fer les comprovacions pertinents a la zona, s'informava que la taca mesurava uns 4 quilòmetres de llargada i s'activava el Pla nacional de contingència en cas de contaminació per hidrocarburs. En un principi, la hipòtesi era que l'abocament s'havia produït de manera accidental per la qualitat del fuel, alhora es parlava de la possibilitat que altres bucs hagueren aprofitat la situació per abocar part del contingut dels seus tancs a la mar.

Als darrers dies organitzacions ecologistes com Greenpeace i Ecologistes en Acció, així com l'Associació de Veïns de la Malva-rosa han criticat el fet que no s'haja trobat els responsables encara i que no existisca un control major sobre els bucs per tal que no ocorren incidents com aquest, així com imposar unes sancions considerables als responsables.

"Pels veïns de la Malva-rosa la platja és quelcom més que una font d'ingressos, no només una platja popular sinó un espai que forma part de la seva vida"

Des de l'Associació de Veïns es critica que en els darrers anys es defensa un gran creixement del Port i de les activitats associades. En aquest assenyalen que la platja de la Malva-rosa és molt més que una font d'ingressos, "que no només és la tradicional platja popular per a molts valencians, sinó un espai que forma part de la vida dels veïns de la zona".

MUNICIPALISME

Un any de mandat a Barcelona. Ens ve d'un PAM?*

ROGER BUJONS BARCELONA

Aquesta setmana ha anat plena de valoracions i balanços en clau local degut que ja feia un any de les passades eleccions municipals. Barcelona no ha estat menys, i al llarg d'aquests dies hem pogut sentir i llegir al voltant de l'any de govern bipartit, bàsicament acusat de "inoperant" per la seva inesperada minoria al Plenari (...).

Una de les qüestions que més m'han sobtat al llarg d'aquest any és el fet que Barcelona segueix sense Pla d'Actuació Municipal (PAM), i que per tant, fa més difícil poder avaluar i parlar sobre feina feta respecte dels compromisos adquirits. Cal tenir present a més que el proper 16 de juny finalitza el termini per aprovar-se i que si comptem que al gener d'un any electoral l'Ajuntament ja no tira res endavant i es dedica a quadrar números, encara que s'aprovi la cosa no passarà dels 2 anys i mig sent generós.

El Pla d'Actuació Municipal (PAM), a grans trets, i pel broc gros, és el document que pauta el full de ruta del consistori durant la legislatura de torn, i que per tant, preveu per on aniran els plans municipals (...).

I és en aquest aspecte on pren importància tot el debat al voltant d'aquest procés, ja que se'n presentà al seu moment com un eina modèlica de participació ciutadana davant d'uns resultats electorals que van disparar els senyals d'alarma dels partits de govern (...).

Així doncs, el govern municipal començava el mandat volent donar un gir (més d'aparences que de contingut) a la seva gestió, i en aquest sentit no sorprenia el "superprocés" participatiu (...). Vistes les coses, el darrer trimestre del 2007 fou una bogeria per totes les entitats i gent de bona fe que va prendre's seriosament la proposta i hi feu les seves aportacions (que no esmenes). A través d'un text base, es disposava de dos mesos per fer arribar propostes que podien incloure's i transformar el text abans de sotmetre's a la votació del plenari. L'Ajuntament, en plena deriva de la perversió conceptual, potenciant fins i tot la "participació" via

SMS o per fòrums d'internet. Evidentment, més barat i menys perillós que assegurar-se en una taula i escoltar les propostes de la gent. Quantitat versus qualitat. En resum, desenganyem-nos, una presa de pèl a realitzar en temps rècord, sabent que la informació sempre seria garbellada pels tècnics i polítics de torn (...).

La sorpresa o aspecte més greu, al meu entendre, no és que no s'acceptessin les propostes més "picants", sinó directament que això hagi acabat dins d'un calaix. Ara mateix la pàgina web de l'Ajuntament té un text penjat del que fins i tot tinc els meus dubtats que sigui el "bo". I és que sense esperar grans respostes al problema estructural que pateix

"L'Ajuntament en plena deriva de la perversió conceptual, potenciant la 'participació' via SMS o fòrums d'internet. Evidentment més barat i menys perillós que assegurar-se en una taula i escoltar a la gent"

aquest consistori, estem arribant al punt on l'Ajuntament es passa pel forro els seus compromisos, deixa l'estacada a qui faci falta. (...) Són ni més ni menys que 26.281 persones que han fet 77.733 aportacions i 374 entitats, associacions i federacions que n'han fet 20.000 més. Tot són dades del mateix Ajuntament del passat desembre, de les quals no n'hi ha hagut cap retorn general (...).

Possiblement, en unes setmanes, el bloc congelat del PAM repregui la seva activitat, se'n donin 4 dades més que ens han amagat durant mig any i se'n planti un "magnífic" document resultat d'un "ampli procés participatiu". Roda de premsa, pica-pica institucional i finalment el rebrem enquadrant a casa i tot.

Com cantava la malaguanyada Trinca abans de perdre el nord, i fent-ne una particular interpretació (molt) lliure que no perd molt de sentit en segons quines estrofes, a hores d'ara podem dir que a Barcelona la cosa "No ve d'un PAM, si està fresca i eixerida, si ve d'un PAM, si es porta pengim-penjam".

* Publicat originalment al bloc rogerbujons.bloc.cat. Article complet a La Fàbrica

Fracàs absolut d'Alianza Nacional a Torrent

AURORA MORA TORRENT

Alianza Nacional va convocar una manifestació amb el lema "Por la justicia y el orden. Limpiemos Torrent", el 7 de juny a la capital de l'Horta Sud. A l'endemà d'eixir publicat a la premsa, tots els grups polítics del Consistori, juntament amb associacions d'immigrants i veïnals, van signar un manifest contra el racisme i la xenofòbia i van instar a Delegació de Govern que prohibira la manifestació. El delegat de govern, Antonio Bernabé, va eludir la seua responsabilitat i va contestar que no podia fer-ho, que una manifestació només podia ser prohibida per un jutge. Va ser llavors quan l'Ajuntament va posar a treballar els seus serveis jurídics i va presentar una denúncia davant la fiscalia, amb nombroses proves documentals de que es tractava d'una marxa de caire racista i xenofòbia. L'escrit de resposta que va rebre l'administració local un dia abans de la celebració de la manifestació parlava que hi havia indicis de desordres públics, raó suficient per prohibir la manifestació; tasca que corresponia a la Delegació de Govern. El poder judicial, per tant, també es rentava les mans.

Mentrestant, una sèrie de veïns i veïnes del poble, agrupats amb el nom genèric d'Antifeixistes de Torrent, van organitzar una resposta popular. L'acte organitzat inicialment per aquesta xarxa de col·lectius i persones a títol individual, comptava amb les actuacions musicals de cantautors procedents de diversos indrets del món. Tanmateix, l'actitud obstruccionista de l'Ajuntament i la seua negativa rotunda a cedir un cadafal i un equip de so va convertir la concentració lúdica fes-

FOTO: L'ACCENT

tiva de caire multicultural programada des d'un principi en una concentració antifeixista a seques.

Feixistes versus antifeixistes

A Torrent no es recordava un dispositiu policial semblant al que va desplegar-se ahir. Entre 150 i 200 agents van prendre els punts clau de la ciutat: les dues estacions de metro i tots els accessos a la plaça Moralets, on estava prevista la concentració antifeixista sota el lema "Torrent per la diversitat. No al racisme. No al feixisme".

Així, totes les persones que, des de les 18:00 hores anaven acostant-se a la concentració alternativa i en repulsa a la marxa racista i xenofòbia d'Alianza Nacional, van ser identificades pels agents de policia, que, amb l'excusa que l'acte no estava autoritzat per la Delegació de Govern, van dispersar a molts dels assistents, a més de confiscar la pancarta amb el lema de la concentració.

Pau Alabajos no va poder tocar, però sí almenys llegir un manifest que arrencà els aplaudiments de tots els assistents. En acabar de llegir el manifest, que denunciava l'històric criminal d'Alianza Nacional i la impunitat amb què

gaudeix el feixisme a les nostres viles i ciutats, la Policia Nacional espanyola va procedir a confiscar també el megàfon.

Uns quinze minuts després, els assistents a la marxa d'Alianza Nacional van passar per davant de la plaça Moralets, a uns escassos vint metres, escoltant els crits de rebuigi i les proclames en record dels joves assassinats Guillem Agulló i Carlos Palomino per part dels antifeixistes. Entre uns i altres, però, hi havia un corredor policial que no va permetre l'enfrontament directe. La desigualtat numèrica era ben evident: uns 50 neonazis front uns 150 antifeixistes.

Una vegada la marxa xenofòbia va continuar el seu recorregut cap a la plaça de la Llibertat, els antifeixistes congregats van iniciar la dispersió, però la policia va retindre-los durant almenys una hora més, amb l'excusa d'evitar desordres públics.

Per la seua banda, l'acte final d'Alianza Nacional va ser un autèntic fracàs. Juan Manuel Soria, condemnat a presó per extorsionar un capellà, va llegir un manifest deplorable davant els 50 altres que havien acudit a la manifestació.

Air-Berlin ataca el català

IRENE JAUME GAMBIN PALMA

"Hi ha pobles a Mallorca on els nins ja no parlen castellà. A les escoles és una llengua estrangera més com l'anglès". Amb aquestes paraules definia la situació del català Joachim Hunold, director general de la companyia aèria Air-Berlin. Ho feia a l'editorial de la revista *Air Berlin Magazine*, com a resposta a la carta enviada -a totes les companyies aèries que operen a les Illes- pel departament de Política Lingüística demanant un ús adequat de les llengües oficials de les Illes. Aquestes paraules foren ratificades, també, pel director general de la companyia a l'Estat espanyol i Portugal, Álvaro Middelmann. Aquest últim és, a la vegada, president de Foment del Turisme de Mallorca i

militant del PP i ja havia pronunciat frases, sentenre, com "no pens aprendre mallorquí perquè mai no m'ha fet falta".

Tant la directora general de Política Lingüística, Margalida Tous, com el president del Govern de les Illes, Francesc Antich, varen atribuir la polèmica a un "malentès" i que la carta enviada era purament "constructiva".

Boicot i suport a la companyia

L'OCB va emetre un comunicat on considerava "inacceptables" les paraules de Hunold i denunciava unes afirmacions que "no es corresponen amb la realitat lingüística de les Illes Balears". Així mateix, varen demanar una reunió amb Álvaro Middelmann i varen posar en marxa una campanya d'enviament de

cartes perquè la gent mostrés la seva disconformitat amb aquestes afirmacions.

El 7 de juny, Joves de Mallorca per la Llengua va desplegar una pancarta on es podia llegir "Air Berlin: respecta la nostra llengua / respecta catalan language". Ho varen fer davant les oficines de la companyia alemanya a l'aeroport de Son Sant Joan. Simultàniament, un altre grup de gent repartia fullets explicatius de l'acció on reclamaven disculpes i la retirada de la revista.

Per la seva banda, el Círculo Balear, a través del seu president Jorge Campos Asensi, ha emès un comunicat de suport a Hunold i afirma que les afirmacions fetes a la revista són una "realitat" a les Illes.

llibertat presos i preses polítiques catalanes!

rescat

LA UNITAT A LES AULES DELS PAÏSOS CATALANS

WWW.SEPC.CAT

25 anys de l'aparició de la sida

ALMUDENA GREGORI VALÈNCIA

Ara fa 25 anys des que un equip de metges i investigadors de l'Institut Pasteur (París, Estat francès), va descriure un nou tipus de virus, diferent als coneguts i sospitats de ser el responsable dels símptomes que posteriorment diagnosticarien com el síndrome d'immunodeficiència adquirida (sida).

L'any 1978 es detectaven els primers casos de la sida als Estats Units d'Amèrica (EUA) i Suècia. La seua aparició es va observar primer als països desenvolupats i entre homes homosexuals, fet que va donar lloc ràpidament a prejudicis que perdurarien en el temps. Als anys 80 el VIH - sida es lligava a pràctiques sexuals promíscues i a l'orientació homosexual, mentre que, en arribar els 90 es considerava ja una malaltia àmpliament establerta en diferents sectors socials, fins i tot entre gent notable i famosa, actors, músics i esportistes com Freddie Mercury, Rock Hudson o Magic Johnson.

Actualment es considera el sector dels heterossexuals majorment afectat en relació al sector homosexual, i finalment, són les dones i xiquets el blanc d'aquest síndrome. Molts investigadors i metges han qualificat la malaltia com una etiqueta que engloba a 29 malalties i estats físics diferents, associant-los a una deficiència del sistema immunitari.

Dones, sector feble afectat pel VIH/SIDA

Com sovint ocorre els sectors més febles són els que, a la llarga, pateixen amb major intensitat les conseqüències de problemàtiques com aquesta. En aquest sentit existeix actualment una realitat innegable, la dona ha passat de estar en segon pla respecte de les manifestacions d'aquesta malaltia a trobar-se al punt de mira en la darrera dècada. La subordinació de gènere, sexual i econòmica de la dona segueix augmentant la seua vulnerabilitat. Cada dia, hi ha major nombre de dones infectades, incrementant-se a poc a poc la taxa d'infecció, és a dir, existeix una probabilitat major que la persona que infecte siga una dona (1,6% més de probabilitats que els homes d'infectar-se amb el virus), tot açò unit

a què l'edat d'infecció està disminuint progressivament: adolescents i dones joves entre 14 i 19 anys.

També es constata que entre les dones seropositives un 20% han estat víctima de violència en algun moment de la seua vida. I si amb això no hi haguera bastant se les culpabilitza d'infectar els fills que engendren. Sovint, és precisament en el moment que es fan la prova d'embaràs quan s'assabenten que són portadores del virus, amb el

rebuig que açò comportarà per a elles posteriorment. Les dones amb VIH - sida són estigmatitzades i açò es tradueix en violència familiar, abandó de la parella, discriminació en la seua vida pública i privada etc. Aquesta situació es nodreix pels valors que imperen en societats patriarcales com la nostra i són retroalimentades per l'enfocament i el tractament de la informació que es dona sobre malalties com aquesta.

El negoci de la indústria farmacèutica amb la sida

Des de fa anys s'espera una vacuna per tal d'afrontar la malaltia, però aquesta sembla que mai no arribarà. Els medicaments existents actualment tenen la finalitat de fer que el malalt pugui viure en millors condicions, però no tothom té el

Un infant de Malawi infectat per la sida

privilegi de rebre aquests potents i agressius químics. Més del 85% dels pacients en tot el món estan privats del seu accés o estan atesos per davall de les seues necessitats.

Els laboratoris farmacèutics transnacionals han convertit els productes i medicaments en un gran negoci i com a tal ha de ser rendible. D'aquesta manera cobren

els seus productes a preus alts, xafen la competència dels genèrics, desenvolupen medicines que estan a l'abast d'aquells que poden comprar-les i lluiten per endurir les lleis de patents, aconseguint adoptar així una estratègia que queda lluny del que seria el seu objectiu moral, abastir tothom de medicines per a la seua cura.

“Des de fa anys s'espera una vacuna per tal d'afrontar la malaltia, però els laboratoris farmacèutics transnacionals han convertit els productes i medicaments en un gran negoci.”

Els cobais humans de les farmacèutiques

ALMUDENA GREGORI VALÈNCIA

Als darrers anys diverses corporacions farmacèutiques han sigut assenyalades com a responsables de distribuir fàrmacs que han causat morts o greus danys en la salut dels malalts. Un dels casos més greus és la contaminació de la sang a pacients amb VIH - sida i hepatitis C a través d'hemoderivats com Hemofil, de Baxter. Més de 1.600 persones van morir com a conseqüència del seu ús. Mentrestant, el fàrmac anticolesterol Lipobay, de la companyia Bayer, va matar, en xifres d'un portaveu de l'empresa, almenys a cent pacients. La veu d'alarma a Europa i Estats Units va saltar quan els experts sanitaris van alertar

el juliol del 2002 que el principi actiu del Lipobay, la cervivastatina, pot causar la destrucció del teixit muscular i danys renals.

Per si fora poc, la indústria farmacèutica prova gran part dels seus productes amb assajos clínics en països pobres. Així aconsegueixen amb facilitat els permisos de comercialització, estalvien costos i disposen de cobais humans, que "presten" el seu cos a la ciència. Aquests preparats es defineixen com a "segurs" quan duen un cert

temps a la disposició del públic. Fets com aquests es plasmaven, l'any 2005, en la pel·lícula *El jardiner fidel*, basada en fets reals, on es narra un succés que va ocórrer a Nigèria, amb la companyia Abbot (processada actualment).

El virus VIH

ANÀLISI

Curar malalties amb la mort dels oprimits

XIMO GUILLEM LLOBAT GODELLA

1932, Tuskegee, Alabama. El Servei de Salut Pública d'aquell estat encaixa un estudi per determinar l'evolució natural de la sífilis en malalts no tractats. L'estudi es prolongarà durant 40 anys i en aquell període uns 400 malalts d'origen afroamericà restaran sense tractament fins que, en bona part, trobaran la mort per una sífilis avançada.

En aquell estudi els malalts no van rebre els tractaments que rebien habitualment els sífilítics d'aquella època. Però, a més a més, els professionals del Servei de Salut Pública van tenir cura d'impedir que els malalts tingueren accés a algun altre tractament a través d'altres professionals de la salut. Així, pogueren seguir l'evolució de la sífilis -fins a la mort- en aquells malalts procedents dels segments socials més desfavorits de la societat nord-americana. Ho farien, d'altra banda, sense haver-los notificat en cap moment que estaven participant d'un estudi i, per descomptat, sense obtenir el seu consentiment.

Quan l'estudi es va iniciar no existien encara acords internacionals en relació amb l'experimentació amb humans. Caldria esperar fins el 1948 per tal que s'aprovaren les primeres normatives internacionals en aquest sentit; les del Codi de Nuremberg. Un codi al qual li seguien les dues declaracions de Helsinki, aprovades en 1964 i 1995. Tanmateix, l'aprovació d'aquelles normatives internacionals no va aturar les experiències de Tuskegee. Pel contrari, l'estudi es va prolongar en el temps tot i la seua manifesta incompatibilitat amb aquells valors d'igualtat i llibertat que deia representar la democràcia nord-americana.

Només a partir de 1972 es va condemnar aquell episodi que avui resta en la memòria dels nord-americans com un dels màxims horrors de la biomedicina nacional. Tanmateix, avui aquests estudis no són només errors del passat. Nombroses veus encara denuncien que al continent Africà estudis similars es duen a terme en la recerca biomèdica en SIDA. Uns estudis que, com aquells de Tuskegee en el seu moment, els "democràtics" del món "civilitzat" consideren intolerables en les nostres societats enriquides però més que acceptables entre els empobrits del planeta.

Enrique, José Manuel, Luis i Nelson... companys morts a les obres del Nou Mestalla de València

En 2007, més de 300 companys i companys perderen la vida treballant. Des de l'1 de Gener i fins al 31 de Maig de 2008, comencem aquestes obres, ja n'hem perdut a més de 75 dels nostres companys i companyes. 75 treballadors i treballadores que ja no tornaran a casa, arreu dels Països Catalans.

Treballar per viure, SÍ!
Morir treballant, MAI MÉS!

menú del dia i de nit
terracina i salmón
mel i papot i llimona
doguió de la terra
coca i mel
pastissos i fruites
café i coberts per a grups

obert
De 11 a 13 h i de 19 a 21 h
De 12 a 9 h
Dij. de 12 a 19 h
Dg. de 10 a 21 h

si voleu saber més
d'obert: www.obert.cat

ITACA
Cooperativa

Terra d'escudella
NOVA CARTA DE NIT
CURSA CATALANA - 1999-2006 CAT
CURSOS DE COCINA I NIT DE 45 A 21 h

El PSOE i el PP pacten noves retallades en les pensions

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Els dos principals partits espanyols han pactat aquesta mateixa setmana un nou acord en matèria de reduccions de les pensions de jubilació i invalidesa, en el marc de la renovació dels Pactes de Toledo. Segons han declarat en un comunicat de premsa conjunt, de cara el 2009 es presentarà a les Corts una proposta legislativa conjunta per incentivar el retard en l'edat de la jubilació, retallar les cotitzacions empresarials i per realitzar reduccions generals de les pensions dels col·lectius que han cotitzat menys anys.

"L'Acord es basa principalment en reduir costos de la Seguretat Social, retallant les pensions de les persones que hagin cotitzat menys anys"

El secretari d'Estat per a la Seguretat Social del Govern espanyol, Octa-

vio Granada, i el portaveu de la Comissió Parlamentària del Partit Popular pel seguiment del Pacte de Toledo, Tomás Burgos, han arribat a principis de juny a un nou Acord en matèria de reduccions de les prestacions de la Seguretat Social.

L'Acord es basa principalment en

reduir costos de la Seguretat Social, en base retallar les pensions d'aquelles persones que hagin cotitzat menys anys, o en paraules dels partits polítics, aconseguir una "major aproximació entre les prestacions i les cotitzacions". Aquesta nova reforma afectarà un cop més a les perso-

nes amb períodes de cotització més curts, concentrats entre els col·lectius de les dones majors de 45 anys, immigrants i joves precaris.

Els dos partits polítics també han acordat endurir més les condicions per a les prejubilacions anteriors als 65 anys, i incentivar la prolon-

gació voluntària de la vida laboral més enllà dels 65 anys.

El Ministeri de Treball, cartera que actualment ostenta l'antic alcalde d'Hospitalet, Celestino Corbacho, ja està preparant l'Informe de reforma, que s'espera passi per les Corts espanyoles al març o abril de 2009.

Els pensionistes temen perdre més poder adquisitiu //FOTO: L'ACCENT

Protestes pels acomiadaments de la filial de Telefónica a València, l'any passat // FOTO: CGTPV

6.000 vaguistes silenciats a Telefónica

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Un cop més les influències de Telefónica han pogut silenciar als mitjans de comunicació les protestes dels seus treballadors. Però les aturades per les millores salarials i laborals, i que enguany inclouen reivindicacions de normalització lingüística, continuen en l'empresa.

Més de 6.000 vaguistes van secundar al conjunt de l'Estat el passat 5 de juny la vaga de 3,5 hores,

convocada als Països Catalans pels sindicats Co.bas i CGT, i que a la resta de l'Estat havia estat secundada per les centrals basques ESK, LAB i ELA, la gallega CIG i a Madrid per la majoritària AST. Les aturades es reproduiran els propers dies 12 i 19 de juny, i reivindicant millores laborals i salarials.

Els vaguistes reivindiquen una millora del poder adquisitiu de 2 punts per sobre de l'IPC, mesures de conciliació laboral i personal, l'eliminació de les subcon-

tractacions, la normalització lingüística als Països Catalans, Euskal Herria i Galícia, i la creació de llocs de treball de qualitat en l'empresa.

Malgrat les proporcions de les aturades, que han estat secundades per milers de treballadors, la protesta no ha comptat amb el seguiment de cap mitjà de comunicació, fet que ha estat denunciat per les centrals sindicals convocats com una mostra més del "poder de Telefónica" en diaris, televisions i ràdios.

La COS assenyala el ritme de treball com a causant de l'accident de Mestalla

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Quatre treballadors van morir el passat 26 de maig per un accident de treball a les obres que s'estan duent a terme al nou de Mestalla. Els quatre operaris van caure d'una alçada de 15 metres en desplomar-se una bastida, mentre que dos treballadors més van resultar ferits en el mateix accident.

Les obres del nou estadi del València CF van començar l'1 d'agost de 2007, i han estat portades a terme per una unió temporal d'empreses (UTE) de Grupo Bertolín i Fomento de Construcciones y Contratas (FCC); han anunciat la seva inauguració per

la temporada 2009/2010.

Precisament, segons ha denunciat la COS, han estat els "altíssims ritmes de treball" per complir aquests ter-

minis els causants de l'accident de treball. Segons ha fet públic la central sindical, els treballadors i tècnics de l'obra patien pressions per part de la promotora i la constructora per tal de complir els terminis previstos, fet que feia augmentar "exponencialment" els riscos laborals. Per aquest motiu, la COS

considera que l'accident laboral no només no era inevitable, sinó que en fa responsables la promotora, la constructora i les institucions públiques.

"Les obres del nou estadi del València CF van començar l'1 d'agost de 2007, s'ha anunciant la seva inauguració la temporada 2009/2010"

El primer decret de Berlusconi

MARCO LAURENZANO ROMA

Per entendre que és el "paquet de seguretat", o el decret aprovat pel govern Berlusconi que concedeix enormes poders en matèria de seguretat pública als ajuntaments, institueix el delicte d'immigració clandestina, augmenta exageradament les penes per delictes per l'anomenada microcriminalitat, allarga els temps de permanència en els Centres de Permanència Temporal (CPT) i, en darrer terme, posa Itàlia sota l'ègida d'una legislació especial en matèria de seguretat pública talment com la Llei patriòtica adoptada per l'administració Bush l'endemà de l'Onze de Setembre. En aquell cas, amb l'excusa d'una situació excepcional, amb el consens de quasi tots els grups polítics i amb el recolzament dels principals mitjans de comunicació, es van derogar gran part dels drets civils i l'executiu es va reservar poders especials en matèria de seguretat pública i prevenció del terrorisme.

A Itàlia, se segueix evidenciant que la història es repeteix en forma de farsa, doncs la situació no és diferent d'aquells moments. Tota la classe política, en les seves variants de centredreta i centreesquerra, davant d'un estancament econòmic que es preveu que esdevingui una recessió, i un intercanvi entre les classes altes i la massa popu-

lar que augmenta dia rere dia, amb una administració pública sempre més ineficient i amb una difosa crisi de credibilitat, ha decidit de jugar-se la carta de la "seguretat d'emergència", com la defineixen els mitjans. El problema dels problemes, sentencien els exponents del Partit Democràtic i de la Lliga Nord, és el difós sentiment d'inseguretat que tenen els ciutadans, especialment a les regions riques del nord. Els responsables, sentencien els diaris burgesos i les televisions de Berlusconi són sempre els mateixos: els gitanos, la petita delinqüència, els drogoaddictes, i sobretot ells, els culpables per antonomàsia, els immigrants.

"Importa que l'opinió pública, drogada per un sistema mediàtic dels pitjors d'Europa, romanguí amb un estat d'ànsia"

Inseguretat creixent?

Tots els instituts de recerca s'afanyen a fer notar que des de fa uns anys el número de delictes a Itàlia està disminuint però ningú sembla escoltar-los: compte el suposat "sentiment d'inseguretat" ciutadana, molt alimentat pels mitjans complaents amb el poder, que repeteixen com automàtics els polítics de l'oposició i del Govern. I poc importa fer notar que a Itàlia una emergència en seguretat efectivament hi és, i és aquella relativa a les grans organitzacions criminals i als seus afers milionaris, del tràfic de deixalles al d'armes i droga: l'enemic és, hi ha de ser, el romanès, el marroquí, el gitano. La

Silvio Berlusconi a una trobada de l'OTAN de la seua anterior legislatura

Màfia-Camorra i Cosa Nostra i 'Ndrangheta-, per Berlusconi i Veltroni són com a molt organitzacions folkloriques, avorrides notícies per pocs periodistes independents encara amb les ganes, i el fetge, de fer notar les relacions estretíssimes, al sud i no tan sols, entre criminalitat i partits.

El "paquet de seguretat", no per casualitat el primer decret llençat pel Govern Berlusconi, amb la substancial adhesió del Partit Democràtic mina el

fondament de la convivència civil a Itàlia: institueix el delicte d'immigració clandestina, allarga els poders en matèria de seguretat pública dels ajuntaments, augmenta exageradament les penes per perillosos delictes com "demagnar caritat pel carrer", reconeix més poders a la policia municipal, preveu la creació de noves autoritats creades ad hoc, com per exemple els comissaris "d'emergència pels gitanos". Totes aquestes mesures, com la "crida" dels

governants espanyols en el Milà de 1600, són absolutament inaplicables. Per posar un exemple, la llei Bossi-Fini sobre la immigració, realitzada en el penúltim govern Berlusconi i mai eliminada pels successius governs de centreesquerra, ha provocat que no es regularitzessin centenars de milers de treballadors estrangers que des de fa anys treballen i resideixen a Itàlia sense drets i que aporten una enorme contribució a l'economia nacional. Si només el deu per cent dels irregulars anés a parar a la presó, com sembla que prevenen les noves normes, el sistema penitenciari italià, ja actualment col·lapsat, simplement explotaria. Però això no importa. Importa d'una banda que l'opinió pública, drogada per un sistema mediàtic dels pitjors d'Europa, romanguí amb un estat d'ànsia constant i de por per la seguretat, sense preguntar-se sobre els motius reals de la crisi política i econòmica italiana. D'altra banda, importa que cents de milers de treballadors i treballadores extra-comunitaris continuïn sent explotats horrososament, privats dels drets més elementals amb l'espasa de Demòcles d'un decret d'expulsió que pot colpejar a qualsevol que s'atreveixi a aixecar mínimament el cap.

El govern anterior de centreesquerra, les polítiques del qual no es distancien molt d'aquelles del govern actual, però l'eco internacional de les quals era decididament molt més reduït, ha gastat moltes energies per reduir al silenci els moviments antirracistes italians. Però alguna cosa ha resistit, el més important és donar-li veu...

Sobirania alimentària contra les mesures de la FAO

El passat 5 de juny va finalitzar a Roma la Cimera sobre Seguretat Alimentària de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'alimentació (FAO). Davant la greu situació d'inseguretat alimentària, i l'agreujament de l'actual catàstrofe humanitària en les properes dècades, la declaració final de la cimera només ha fet que perpetuar les polítiques neoliberals dels darrers trenta anys en matèria agrària i alimentària.

MANEL LOPEZ I ESTEVE LLEIDA

Tal i com han denunciat tot el seguit d'organitzacions camperoles que conformen Via Campesina, els resultats de la Cimera de la FAO, celebrada tot just fa una setmana a Itàlia, únicament han posat de manifest la clara imbricació entre Nacions Unides, el Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial a l'hora de perpetuar les polítiques de dependència sobre la producció agrària i la distribució alimentària, i el renovat impuls cap els grans capitals de la indústria agroalimentària per part d'aquests organismes internacionals.

D'aquesta manera, la declaració final de la cimera, a banda de recollir tot un seguit de bons propòsits com els de reduir a la meitat els 862 milions de persones que pateixen carestia alimentària el 2015, no recull cap tipus d'acció con-

creta per a neutralitzar ni la pujada de preus dels aliments ni l'actual crisi alimentària; i planteja, per contra, eliminar qualsevol tipus de restricció i una major obertura dels mercats del sud, la subvenció d'aliments amb fons per ajuda al desenvolupament i una aposta per un paper més rellevant de les multinacionals agroalimentàries. Les úniques delegacions que han mostrat el seu rebuig al text aprovat han estat les de Veneçuela, Cuba i l'Argentina i, per la seua part, l'Equador, Nicaragua i Bolívia, tot i aprovar la declaració, han plantejat també les seves reticències.

Així doncs, les veus més crítiques que s'han fet presents a la Cimera de la FAO han estat les dels representants de la República Bolivariana de Veneçuela i de la Cuba socialista. En aquest sentit, el representant veneçolà rebutjà que l'accord signat caracteritzés la qüestió de la fam com una crisi conjuntural i no com un problema estruc-

tural relacionat amb el capitalisme i el vicepresident del Consell d'Estat cubà recordà que el dret a l'alimentació forma part dels drets humans inalienables i que només amb una reducció d'un 10% de les despeses militars de l'OTAN en un any es podrien invertir 100 mil milions de dòlars en la lluita contra la fam.

El Fòrum Terra Preta, la veu dels camperols

A banda de les veus crítiques de Veneçuela i Cuba, paral·lelament a la Cimera de la FAO diverses organitzacions internacionals de camperols, pescadors, pastors i pobles indígenes organitzaren el Fòrum civil Terra Preta amb l'objectiu de cercar nous camins en contra del control corporatiu dels aliments i mostrar el rebuig als plantejaments neoliberals de la FAO.

Les demandes de més protecció i suport als petits productors, de reforma agrària i de mesures concretes contra l'especulació financera sobre els aliments han estat totalment bandejades en la declaració de la cimera, tal i com ha afirmat Herman Kumara, representant del Fòrum Mundial de Pescadors. Igualment, representants de Via Campesina al Fòrum Terra Preta han considerat com a vergonyant que els organismes inter-

nacionals potenciïn que les companyies internacionals de llavors, grans i aliments aprofitin la crisi alimentària per augmentar els seus beneficis i que aquestes hagin tingut un paper més rellevant que mai en la conferència de la FAO mentre que les propostes dels pobles indígenes, camperols i ramaders hagin estat totalment marginades i menystingudes. "Polítiques buides per a plats buits" és el que són les propostes de la FAO per al segle XXI.

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Bretxa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arhoc Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Exemple Pgte. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellars 3 // La Barraca Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compromís Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St. Roc 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurrí Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petrelló, 9 València // SEPC UPF Despatx 20, IE12, edifici Jaume I, Barcelona // La Falcatà Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisanos Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social Bar Terra Baró de Sant Petrelló 9, València // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguerà

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 353 622. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 8, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Resines. CP Bñeva. Apartat 205. 05154 Bñeva, Avila
* Diego Sánchez Burúa. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08536 Sant Esteve Sesrovires
* Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras, Carrer Doctor Trueta 76-88. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08535 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Cercant una Nova Colòmbia...

D. LÓPEZ COLÒMBIA

L'any 2002 Alvaro Uribe, fill d'un latifundista del nord de Colòmbia, creador de les Convivir (autodefenses camperoles promogudes i finançades pels narcotraficants) als departaments de Cordova i Sucre i director de l'Aeronàutica Civil entre 1980 i 1982, i que manté en aquests moments una excel·lent relació amb el "narco" Pablo Escobar, assumí la presidència de la República de Colòmbia. El seu èxit pivotà en un discurs militarista que pretenia derrotar la guerrilla en menys de tres mesos a través de l'anomenada política de seguretat "democràtica".

Gràcies al narcotràfic i a la represió militar s'escollí un senat, sustentat pel paramilitarisme, que ratificà les polítiques militars d'Uribe. Se separà del Partit Liberal i creà el seu partit (el partit de la U), encaminà la dreta més reaccionària del país cap a l'aplicació de tot un seguit de reformes socioeconòmiques suposadament necessàries. D'aquesta manera, aquestes reformes van significar una considerable reducció de ministries, l'execució d'una reforma que instaurava la precarietat laboral i fixava els salaris integrals en 200 euros, quan el cost mitjà de vida dels colombians és de 600 euros mensuals i la taxa d'atur és d'un 25%, la més elevada d'Amèrica del Sud, i al mateix temps impossibilitava la jubilació de professionals i treballadors. Alhora, tot aquest seguit de mesures foren complementades per la privatització, i el conseqüent encariment, de l'educació i la salut, per l'entrada massiva de multinacionals com l'espanyola Repsol, que en plena connivència amb els paramilitars ha produït el desplaçament i assassinat de centenars de camperols, i el reforçament de les forces militars, ensinistrades per israelians i nord-americans amb l'objectiu de derrotar militarment la insubordinació.

A més, el "procés de pau" dut a terme amb els paramilitars, que significà segons el Govern el lliurament de 12.000 paramilitars, anà dirigit, amb la Llei de justícia i pau, a suavitzar qualsevol tipus de judicialització de la seua activitat per part de l'Estat. L'escenificació del "procés de pau" obrí un capítol més del genocidi i la impunitat de l'Estat colombià, que porta a les seues espalles més de 3.000 fosses comunes, 1.700 indígenes i 2.550 sindicalistes morts i 950 execucions en els darrers cinc anys, confirmades per les declaracions de diversos paramilitars, entre aquests Mancuso i Jorge 40, amics íntims del germà del president Uribe. Cal no oblidar tampoc, les denúncies sobre senadors corruptes i assassins en pobles on aquests tenien els seus negocis amb la coca i pactes amb el paramilitarisme, i també la intel·ligència militar colombiana, amb l'anterior director del Departament Administratiu de Seguretat (DAS).

Espoli econòmic

Tot i així, com que no n'hi ha prou silenci amb sang el poble colombià, l'actual president ha donat carta blanca al capital internacional

"Nos robaron la tierra y seguimos cultivando,
Nos quitaron la comida, el agua y seguimos trabajando,
Nos violaron y ultrajaron y seguimos confiando,
Nos amenazaron y seguimos caminando,
Nos desaparecieron, nos masacraron y seguimos vivos,
Seguimos denunciando, seguimos organizándonos, seguimos luchando!!"

Índigena de la comunitat Nasa, Cauca- Colòmbia, 2006.

perquè espolii els recursos naturals de Colòmbia i extermini al nostre poble, violant reiteradament els seus drets fonamentals. Dels 44 milions d'habitants de Colòmbia, 20 d'aquests viuen en situació de pobresa, amb menys de dos dòlars diaris, i 10 milions a la misèria, és a dir, amb un dòlar diari. El 70% de la població es concentra a les ciutats i el 30% al camp. L'assistència sanitària es troba totalment privatitzada a mans de Colsanitas, l'energia a mans d'Endesa, l'exploració i distribució gasística controlada per Gas Natural, la telefonia nacional sota el domini de Telefónica, el Grupo Prisa és el propietari

"Dels 44 milions d'habitants de Colòmbia, 20 viuen en menys de dos dòlars diaris i 10 milions en la misèria"

ri d'una de les cadenes de ràdio més importants del país, Caracol, i el Grupo Planeta controla l'únic periòdic de distribució nacional, *El Tiempo*. A més, el Banco Ganadero és del BBVA i Aigües de Barcelona té al seu càrrec el 90% de l'aigua del districte turístic de Cartagena.

El conflicte insurgent

D'altra banda, no existeix la mínima intenció per part del govern de dialogar amb la insubordinació ni de comptar amb la mediació de pobles germans com el veneçolà, que per mitjà de la senadora liberal, Piedad Córdoba, ha possibilitat el lliurament de diversos ostatsges polítics, amb l'objectiu de crear un escenari propici per a la negociació. El govern Uribe, per contra, no ha mostrat ni un sol signe per dialogar amb la guerrilla de les FARC-EP i només ha fet que aguditzar l'enfrontament i atacar constantment les forces guerrilleres per desvirtuar-ne la seua política. L'exemple més il·lustratiu en fou el bombardeig que acabà amb la vida de Raúl Reyes i que es realitzà de manera salvatge, violant la sobirania territorial de l'Equador amb l'ajuda de l'exèrcit nord-americà. Després, a més, s'hi ha sumat tota la farsa de la suposada informació trobada als ordinadors del campament.

Aquesta acció militar ens ha mostrat com el Govern colombià és capaç de cometre atrocitats no només en contra de la insubordinació, bandejant qualsevol de les convencions internacionals sobre la guerra, sinó en contra dels pobles germans amb la intenció de generar una situació de crisi i legitimar la intervenció nord-americana amb l'argument d'acabar amb les FARC-EP. El rol del govern Uribe a nivell regional no és altre que el de desestabilitzar les relacions internacionals i crear un ambient de tensió en les zones frontereres del país.

Ha estat així com a nivell internacional s'ha generat una corrent d'o-

pinio favorable al govern narco paramilitar d'Uribe Vélez i s'ha desvirtuat la lluita social colombiana i continental. La mort de Manuel Marulanda, Tirofijo, es presentà com un triomf de l'exèrcit colombià, amb l'argument que havia mort com a conseqüència dels diferents bombardejos en la zona sud oriental de Colòmbia, tot i que la mort del guerriller més vell del món hagi estat per un atac de cor. Per sort, l'Estat colombià no ha pogut vanagloriar-se de la seua mort i, encara menys, silenciar les mostres de condol i actes d'homenatge realitzats per diferents grups, organitzacions, partits i intel·lectuals d'arreu del món.

No podem deixar de parlar de la

"El govern Uribe no ha mostrat ni un sol signe per dialogar amb la guerrilla de les FARC-EP i només ha fet que aguditzar el conflicte"

manipulació dels mitjans de comunicació, que desinformen sobre la relació del narcotràfic amb la família Uribe o de l'extradició dels 14 paramilitars amics del president que realitzen declaracions sobre les atrocitats que realitzaven contra els camperols

Mural contra les petroleres a Arauca // FOTO: Colombia Solidarity

que, finalment, seran absolts sense cap tipus de reparació a les víctimes. És força difícil trobar premsa alternativa o periodistes capaços de mostrar la realitat, sense que aquesta pateixi la manipulació del govern o la dreta colombiana. Els que s'atreveixen a fer-ho són assassinats o, en el millor dels casos, titllats de "terroristes".

El conflicte a Colòmbia només es resoldrà en el moment en què la crisi social, política i econòmica se superi. Som un poble amb fam, amb desigualtat social (unes cinc famílies són les que controlen bona part dels mitjans de producció), sense educació, amb la taxa més elevada d'analfabetisme de tota Amèrica del Sud, sense salut i sense justícia; i en canvi, som els primers en assassinats a sindicalistes, a defensors dels drets humans, a camperols, indígenes, dones i nens.

Els colombians, però, seguim endavant, amb el llegat dels nostres padris, pares i germans que han lluitat amb valors ètics i dignitat. No deixarem que uns pocs silencien els nostres somnis, no deixarem de somriure, de cantar i lluitar per un país diferent. Necessitem que milers de persones coneguim la nostra realitat, que es questionin el que els mitjans diuen, necessitem solidaritzar-nos i defensar les lluites dels pobles i de les seues organitzacions com les que al nostre país, sense temor a la mort, continuen treballant de sol a sol per a què la gran Colòmbia esdevingui un territori pròsper, just i en pau. En paraules de Bolívar, del Libertador, no hi ha millor mitjà per assolir la llibertat que lluitar per ella.

Ajudant a néixer la catosfera literària

Jesús M. Tibau BARCELONA

El 26 de novembre passat em va arribar un missatge del més enllà. Però no d'un més enllà metafísic, sinó de fora de les Terres de l'Ebre, concretament del Vallès. L'enviava el Toni Ibáñez, un conegut blogaire que viu a l'Entrellum. Empeses pel Marc Vidal, s'estaven començant a coure les primeres Jornades sobre la Catosfera, que tindrien lloc a Granollers a finals de gener, i en Toni era el coordinador de la taula sobre literatura. És interessant analitzar minut a minut l'anar i vindre dels correus electrònics aquell 26 de novembre, de forma resumida:

12.51 Toni Ibáñez fa un primer contacte i m'exposa la idea de crear un blog amb un recull de posts literaris en català i/o publicar un llibre, i fer una llista de blogaires a qui convidar.

13.06 Des de Tortosa, accepto l'oferta de col·laborar en el projecte.

14.20 Toni Ibáñez concreta la idoneïtat de fixar un nombre màxim de 100 posts per al recull i planteja la dificultat de trobar una editorial.

15.36 Proposo posar-me en contacte amb Cossetània Edicions per oferir-los la publicació.

18.23 Jordi Ferré, de Cossetània Edicions, accepta des de Valls la proposta d'editar el recull de posts literaris.

22.30 Sani Girona, des de Vilanova i la Geltrú, després d'haver rebut un missatge del Toni Ibáñez, s'afegeix al projecte de forma entusiasta, comença a proposar idees i a elaborar la llista que anirem complementant entre tots.

Com es pot veure, aquest projecte va germinar en poques hores gràcies a les eines que ens facilita internet que, si se sap uti-

litzar, no aïlla les persones, sinó que construeix punts de coneixement mutu.

Pocs dies després, a través d'una crida oberta, es convidava a tothom que enviés el post que consideressin millor, abans del 31 de desembre de 2007. Se'n van rebre 138 d'arreu dels Països Catalans.

El segon dia de les Jornades sobre la Catosfera, un cop acabada la taula Blogs & Literatura i després de conèixer i reconè-

xer a molts companys i companyes blogaires, ens vam reunir els quatre membres de l'equip (Toni Ibáñez, Sani Girona, Jordi Ferré i jo mateix) per tal de posar en comú la lectura prèvia dels posts rebuts i decidir quins i quants en quedaven fora. Aquesta fou la tasca més dura, perquè cap de nosaltres té vocació de jutge i, almenys jo, en cap moment m'he considerat part d'un "jurat", sinó d'un grup de persones que hem engegat un projecte amb il·lusió al qual hem convidat la resta a afegir-s'hi. Per tal de ser coherents i cenyir-nos a la xifra que havíem considerat inicialment, i tenint en compte criteris de qualitat, temàtica i adaptació al format de llibre, elegirem els 100 posts finals.

Durant el mes de maig es podien palpar en blogs d'arreu les mostres d'alegria en rebre a les seves cases la materialització del projecte: el llibre *La catosfera literària. Primera antologia del blog en català*. El 16 de maig, a Vallromanes, i amb en Toni Ibáñez com a amfitrió, es va dur a terme la festa de presentació del llibre, amb presència de 37 dels coautors, i jo em sento satisfet d'haver contribuït a crear les il·lusions compartides que es notaven a les cares, als petons, a les encaixades de mans, i vaig xalar com un crió intercanviant signatures amb uns i altres.

I aquesta és la petita història d'un llibre solidari en la seva creació, i solidari en la donació dels drets d'autor, que seran destinats a les escoles Bressola de la Catalunya Nord.

MÉS INFO:

[HTTP://JMTIBAU.BLOGSPOT.COM](http://jmtibau.blogspot.com)
[WWW.ESCRITORS.CAT/AUTORS/TIBAUJM](http://www.escriptors.cat/autors/tibaujm)

Cares noves als mitjans públics catalans

Joan Sebastià Colomer i Tejada BARCELONA

Els futur dels mitjans audiovisuals públics al Principat ha estat en joc els darrers temps. La nova llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), aprovada la tardor de l'any passat va encetar un procés que ha culminat el 8 de maig d'enguany amb el nomenament pel Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) de Mònica Terribas (Barcelona, 1968) com a directora de TV3, la continuïtat d'Oleguer Sarsanedas (Glasgow, 1951) al capdavant de Catalunya Ràdio i la designació de Teresa Farré com a directora financera de la Corporació.

El moment decisiu entre l'accidentada aprovació de l'esmentada llei i els recents nomenaments es va produir a finals del passat abril quan Rosa Cullerll fou nomenada Directora General de la Corporació. Aquest nomenament va desencallar el bloqueig que ha caracteritzat la primera etapa de l'existència del CCMA (que va substituir la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió), farcida d'interferències dels partits polítics en la designació dels màxims responsables de la Corporació que havien conduït a la crisi i la paralització de l'ens.

La llei de la Corporació ha de regular els mitjans de comunicació de la Generalitat de Catalunya i té com a objectiu declarat garantir la independència d'aquestes emissores. Fou aprovada la tardor del 2007 i va obrir pas immediatament a un període d'instabilitat a causa de la impossibilitat d'arribar a acords polítics. Les primeres dificultats es van plantejar a l'hora de consensuar el nombre de membres del Consell de Govern i, més tard, en el moment de designar el director General de la Corporació. El primer afer es va resoldre amb

la designació dels membres del Consell mitjançant quotes d'obediència partidista, fet que fou criticat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya. El segon es va resoldre després de setmanes de negociacions dirigides directament pels partits polítics amb representació parlamentària. Finalment el consell va nomenar Cullerll quan tot indicava que el desacord entre els partits del Govern (PSC, ERC, ICV) i CiU acabaria en una reforma de la llei. Ha estat Cullerll qui, per voluntat pròpia o com a resultat de les pressions polítiques de tots els signes, ha nomenat l'equip format per Terribas, Sarsanedas i Farré.

El president de la CCMA, Albert Sáez, ha reconegut que en el procés de selecció de la directiva de la CCMA, TV3 i Catalunya Ràdio hi ha hagut "turbulències" i "interferències" polítiques i que va arribar, fins i tot, a reunir-se amb diversos grups polítics per sondejar si hi havia una majoria parlamentària disposada a canviar la llei i desbloquejar la situació. El procés s'havia dilatat tant aleshores que els treballadors de les empreses que agrupa la corporació van decidir protestar. L'anunci de la manifestació va fer que Sáez prengué mesures dràstiques i anunciés en 24 hores que Cullerll succeiria Joan Majó al càrrec.

Terribas substituirà Francesc Escribano al capdavant

de la televisió pública catalana i abandona "La nit al dia". Oleguer Sarsanedas seguirà al capdavant de Catalunya Ràdio, càrrec que va assumir el 2005 després d'haver estat cap de programes de TV3 durant sis anys i portaveu del Fòrum de les Cultures, i d'haver format part de la direcció de la productora catalana Mediapro i de l'editorial Planeta. Teresa Farré serà la directora financera i número dos de la directora de la Corporació, Rosa Cullerll. Els membres del Consell de Govern van votar a favor d'aquests nomenaments amb l'excepció del representant del PP, Armand Querol, que no va assistir a la reunió perquè havia de prendre un vol però que ha notificat que tenia la intenció d'abstenir-se.

Tro de bac

A casa ja!

Cesk Freixas GIRONA*

Al cafè de sota de casa hi havia dos homes que parlaven de valors i ètica. Hi vaig entrar per fer un cafè, i m'hi vaig quedar. Els observava des del costat, i en algun moment de la tarda, potser a les sis en punt, van començar a parlar de política. Damunt les escales, tal i com s'abraça un balcó, una tela;

"No podem posar barreres al cel, ni murs per separar l'oceà.
Franki Llibertat.
Et volem a casa ja!"

blanca, alguna lletra, ben lligada. Molt al mig del riu, on hi ha ponts de pedra i ferro, arquitectures de temps i espai s'alineen per fer-nos més a prop. Acabant l'avinguda, amb les parets sense pintar, comencen a pensar-te els primers que lleven la ciutat.

S'aixeca el veí per afaitar-se abans d'anar a treballar. Potser comprarà el diari, i farà un tallat després de marxar. L'estudiant, que dorm poc, entre la feina i la universitat troba un moment per dinar. Apaga la tele, i s'estira al sofà. Tanquen les botigues del Barri Vell a les vuit, puntuals. Rellotges segueixen endarrerint-se i quedar per fer una volta deu minuts tard. Quantes coses que té el dia i quants dies que tenim per demà. Ja ho sé; obvietats.

No podem posar barreres al cel, ni murs per separar l'oceà. Franki Llibertat. Et volem a casa ja.

* Cantautor

La poesia jove entra en escena

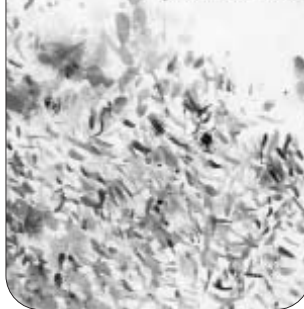
Joan Ballester BARCELONA

Fa poc més de dues setmanes que ha sortit com a novetat editorial *Pedra Foguera. Antologia de poesia jove dels Països Catalans*. Aquest volum és una proposta representativa de bona part de la poesia jove que es cou arreu del territori. Val a dir que és un exemple rar pel que fa a les antologies cultivades els darrers anys en català, ja que, a més de comprendre autors de no més de trenta anys, sobrepassa l'àmbit local i es projecta amb voluntat nacional, arrelgant un total de vint-i-vuit poetes del País Valencià, el Principat i les Illes Balears. *Pedra Foguera* és un projecte del col·lectiu literari Pèl capell, format fa tres anys a Barcelona per un grup d'estudiants mallorquins amb inquietuds literàries, el qual actualment

edita una revista amb el mateix nom. *Pedra Foguera* compta amb el suport de la Federació Lluïll (Obra Cultural Balear, Òmnium Cultural i Acció Cultural del País Valencià) i ha estat editat per Documenta Balear. Aquest projecte, que ja ha estat presentat a València, Barcelona i Mallorca, vol ser un altaveu per a tots aquells joves poetes dels Països Catalans que comencen i que, per un motiu o un altre, tenen dificultats per fer sentir la seva veu o per trobar un espai propi.

Cada un dels que integren aquesta antologia publica quatre poemes, majoritàriament inèdits, acompanyats d'una fotografia, una biografia i una poètica en què expliquen què representa la poesia per a aquests joves autors i autores. Autors ja consagrats com Perejaume i Enric Casasses avalen aquest projecte en forma d'il·lustració de portada i pròleg, respectivament.

pedra foguera antologia de poesia jove dels països catalans

Entrevista a Pau Vadell

"La societat necessita dosis de poesia per sobreviure"

Pau Vadell és un dels impulsors del projecte *Pedra Foguera*, a més de poeta i historiadore. L'ACCENT l'hem entrevistat per conèixer la iniciativa més de prop.

Com va néixer el projecte de *Pedra foguera*?

Pedra foguera és producte de la necessitat. La societat necessita algunes dosis de poesia per viure, ja sigui a través de la música o de lectura directa. El col·lectiu Pèl capell, amb el que ja editam una revista, va tenir l'oportunitat de portar aquest projecte endavant. L'espontaneïtat va ajudar molt en els primers moments. Vam veure que era un producte que faltava i el vam tirar endavant amb l'ajuda de la Federació Lluïll.

Quins criteris d'edició i de selecció d'autors vareu seguir per fer-la?

Som molt joves i inexperts. Pensam però, que hem fet una antologia novadora d'acord amb l'actualitat poètica. Principalment cercàvem menors de trenta anys, amb material inèdit i en català; a més hem intentat trobar un equilibri geogràfic on encabir-hi la poesia de tot el país. Clar que hi ha moltes mancances. Falten lleidatans, catalans del nord, algueresos... però és molt difícil contactar amb gent que encara comença i no ha mostrat en públic la seva obra. N'han sortit vint-i-vuit tot i que podrien ser dos mil.

Què creus que aporta aquesta antologia al panorama literari català actual?

Trobàvem a faltar una antologia d'àmbit nacional, dels Països catalans, a més hem trobat un canal per donar a conèixer joves promeses de les lletres catalanes. No hem d'oblidar que, en la nostra lluita, el pes de la cultura és fort. Demostrar les capacitats dels més joves és afegir llenya al foc. Habitualment s'han fet projectes d'abast local i autonòmic. De vegades les predisposicions d'aquests projectes es bo, però en la situació fragmentària que viu

la nostra llengua, ens cal unir esforços i deixar una mica d'atomitzar-nos.

Quines diferències veus entre la poesia jove actual i la de les generacions immediatament anteriors?

D'un temps ençà, des de fa poc més o menys un any, hem vist créixer les diferències amb les generacions anteriors. De principi el terme "generació" ja s'ha d'abolir. Ara hi ha moltes veus diferents que fan molta pinya. Tant Pèl capell com amb un altre col·lectiu Pesta poètica feim dinàmiques de poesia al carrer, cercam nous espais on transportar la poesia. Un nou impuls per un nou temps. Hem vist com, amb els recitals en directa i molta d'energia, la gent s'apunta al carro i això és bo, per la nostra llengua, per la joventut i pel procés de reculturalització després de la televisió fems.

Aquest llibre està fet per poetes joves, però podem dir que està destinat també a un públic jove?

Un dels motius de l'antologia és donar a conèixer la poesia jove a qualsevol, sigui qui sigui. De totes maneres, el preu negociat que hem aconseguit, set euros, és clarament popular i és una aposta i una invita-

ció a la lectura. La joventut no està per gastar-se trenta euros amb un llibre i vint i tants amb un disc.

Creç que aquest fet ajuda a la recepció del llibre. Estem mirant les possibilitats que totes les biblioteques de Barcelona, de Mallorca i les universitats tinguin un exemplar. Esperam que tothom pugui acollir aquestes pàgines.

Un llibre amb una portada de Perejaume, un pròleg d'Enric Casasses i dedicat a Josep Palau i Fabre, és tota una declaració d'intencions. Pots explicar-nos quina és la vostra proposta estètica i ideològica?

Creç que els referents parlen per si sols. Perejaume és un dels artistes més interessants en la plàstica actual del nostre país. Enric Casasses, juntament amb alguns altres, és un dels pioners que acostaren la poesia al públic de la forma trobadoresca, amb recitals en directe. És una manera de donar-li les gràcies. Josep Palau, que puc dir d'ell, és l'alquimista de les lletres més gran que hem tengut i encara tenim. Un país de genis per construir nous genis.

En el panorama actual d'excés d'informació, d'immediatesa i de literatura mercantilitzada, quin paper creus que hi pot jugar la poesia?

És un paper fi, silenciós, poc cridaner; però fort, sòlid, en auge i fora de la mediocritat econòmica. Ara s'ha editat molt, però en el moment de "crisi" imminent com aquest, surarà la bona poesia i aquesta sempre queda i lluita. Fa el seu camí allunyat dels grans mitjans, però no passa de moda en un mes.

La ressenya de la quinzena: *Feixistes!*

De la claveguera al partit únic: la Falange al Principat

Pau Tobar VALÈNCIA

Enguany es compleix el setanta aniversari de l'arribada dels franquistes a Vinaròs, la partició de la part peninsular del país en dues meitats i el començament del desastre. El mes de març, ha vist la llum *Feixistes!* el nou treball de l'especialista en Falange Joan Maria Thomàs, autor de títols com ara *Falange*, *Guerra Civil*, *Franquisme*, *FET y de las JONS de Barcelona en els primers anys del Règim franquista*; *José M. Fontana. Biografia d'un franquista català*; *Lo que fue Falange*; *La Falange de Franco*; o *Ramon Serrano Suñer. Una trajectòria que el converteix probablement en l'historiador català que més ha investigat aquest camp.*

Publicat per l'Esfera dels Llibres, *Feixistes!* és un interessant treball que ens endinsa en els orígens marginals de la Falange principatina, la seua participació en l'alçament i la guerra, i el salt a partit únic durant la darrera fase del conflicte i la més immediata postguerra. Text dividit en quatre parts que ens permet conèixer la trajectòria dels personatges més rellevants; les disputes intestines i la precària articulació del minoritari moviment feixista durant la República; la seua actuació durant la guerra entre la presó i la quinta columna a casa nostra, i com a representants del Principat a la zona nacional; i, durant l'ocupació, el desencís

en voré's desplaçada i perversida en funció dels interessos de Franco.

La gran basa de Thomàs en aquesta investigació ha estat potser el treball de rescat de la memòria falangista durant la Transició. Un moment en el qual els i les historiadores no estaven molt interessats precisament en recuperar els testimonis dels feixistes. Si tenim en compte que les publicacions anteriors, sota el paraigües del règim, havien estat fonamentalment propagandístiques, l'historiador es trobava amb un camp d'estudi pràcticament verge i -el que resulta fonamental en la seua obra- amb la majoria dels caps de Falange encara vius. En efecte, la base del treball d'en Thomàs és el diàleg directe amb els protagonistes efectuat durant aquests anys. Desenes d'entrevistes en les quals pogué conèixer de primera mà tot el període que abraça *Feixistes!*, ço és, des de l'aparició dels primers moviments, de JONS i Falange, fins a la seua moderació des de dalt a principis dels 1940. Uns testimonis que demostren la gran complexitat del fenomen falangista i les seues contradiccions internes, que l'historiador descriu amb gran detall.

Malgrat aquests punts forts, a *Feixistes!* potser li manca tractar amb major profunditat la percepció que tenia el falangisme respecte als moviments anàlegs que esdevenien arreu d'Europa. Així mateix, l'autor no aprofundeix en com valoraven els militants principatins de FET i de les JONS els esdeveniments de la Segona Guerra Mundial, ni tampoc s'explica el seu grau d'implicació en la Divisió Azul. Altrament, el treball se centra en el desenvolupament de Falange a la Ciutat Comtal i per tant no ens permet conèixer què passava a la resta de ciutats -les referències són ben poques- i a comarques. Thomàs, però, ja ens adverteix a l'epíleg de l'obra: "no es tracta d'un llibre definitiu"; ens deixa entreveure, doncs, la possibilitat de trobar-nos aviat amb nous lliuraments que cobriuen aquests punts foscos.

Fitxa tècnica

Títol: *Feixistes! Viatge a l'interior del falangisme català*

Autor: Joan Maria Thomàs

Editorial: L'Esfera dels Llibres (Barcelona)

Any d'edició: 2008 Núm. de pàg.: 216

El Racó del Coc

Ni carn ni peix, cargol!

Roger Sánchez Amat BARCELONA*

Les preferències a l'hora d'ingerir cargols tenen un caràcter visceral: o entusiasmen o fastiguen. Això va a persones, però també a pobles. Al nord i centre d'Europa no els parlis d'endrapar aquell prehistòric animalet. Els horripitza la idea de menjar-se'ls. En canvi, a l'àrea mediterrània hi tenim una predilecció especial. Com dèiem, es tracta d'un animal de contrastos. Hermafrodita i ambigu, no es considera ni carn ni peix. Un avançat en les lluites per l'alliberament sexual, vaja... Valor, per cert, tractat de manera diferent per l'Església, que, ara fa uns segles, va dedicar un profund i consciencios debat sobre si es podia menjar per Quaresma.

En un hort, la vessant gastronòmica de la nostra relació amb els cargols adquireix un caràcter obertament bèl·lic. S'alimenta dels fruits que amb tanta suor ha obtingut el nostre petit exèrcit d'horticultors. I això no es pot permetre. El conflicte està servit, i cal afrontar-lo amb coherència però amb fermesa. La convivència amb ells? És una opció, però dubto que estem disposats a compartir una fulla d'enciam amb aquesta espècie bavosa i insaciable. La guerra química mol-lusquida? Sempre indesitjable, arrasadora, indiscriminada, la descartem. L'aïllament de les nostres línies per evitar que penetren les golafres hordes cargolaires cobrint els nostres límits amb guix o cendra? Poc efectiu: són llestos i ja han incubat els seus ous a la nostra terra. Queden altres biodifenses, però la millor es basa en l'atac. Cal que sàpiguen qui som. Una vegada envaeixin els nostres conreus, no hem de dubtar en apressar-los, tancar-los sense pa ni aigua, purgar-los. Anirem més enllà. A la negociació de

menjar afegirem la tortura psicològica: els enganyarem. Que pensin que tornen a ser lliures. Quan els tinguem convençuts, pam! Els aplicarem un bany calent que acabarà amb la seva humil i arrossegada existència. No contents amb això, el sùmmum del triomf: menjar-se l'enemic.

A partir d'aquí, la manera de cuinar aquesta victòria varia segons el territori. Els francesos han sabut exportar al món els seus "escargots a la bourguignonne", de la Borgonya, farcits amb mantega, all i herbes aromàtiques. Utilitzen una espècie de closca més grossa i carn més aigualida que la dels nostres cargols. Amb els veïns espanyols compartim afició. Per norma general, són considerats tapa, molt popular, però tapa. En canvi, al País Catalans el cargol adquireix un protagonisme destacable en els àpats. Des de fórmules primitives, com els cargols a la petarrellada o a la brutescia (cuïts amb foc directe de palla o herbes seques), fins a receptes de xup-xup, en la salsa esdevé essència (guisats amb botifarra, pernil, cansalada, verdures), passant per plats on comparteixen cartell amb convidats de luxe (conill, pop, calamars, peus de porc) o d'altres on tot i ser guarnició, el seu paper resulta determinant (arrossos i paelles, cassoles de tros). Es mengen també en bunyols, truites, farcits, sense closca. I la darrera tendència, el caviar blanc, és a dir, els ous del mol-lusc, que ja se serveixen als restaurants d'alta volada. La presència del cargol es repeteix a tot el país. Tant a Catalunya Nord com a Lleida és considerat un senyal d'identitat. Al País Valencià, les caragolades al camp o la platja havien estat celebracions lúdiques molt populars, i el cargol és present a la genuïna paella. En indrets de les Illes el seu consum

esdevé ritual en ocasió d'alguna festa.

La recepta

Primer de tot hem de rentar els cargols amb aigua i sal, després que hagin dejunat uns quans dies. Després els posem en una olla amb aigua freda i herbes als gust per tal d'enganyar-los. Quan veiem que surten de la closca, engueguem el foc per tal que quedin amb el cos a fora, facilitant la seva menja. Es bullen uns 45 minuts, i els colem. Ja els tindrem preparats per a elaborar un guisat (per fer-los a la llauna no cal fer tot això). En una cassola farem un sofregit de ceba i tomàquet, que mullarem amb vi blanc i rossejarem amb farina. Si els cuinem amb cansalada i pernil, per exemple, abans els haurem passat per l'oli i els haurem reservat. Quan tinguem el sofregit a punt de melmelada, posarem els cargols, el bitxo, l'aigua, un manat d'herbes i el tall, i a fer xup-xup una mitja hora.

*Terra d'Escudella
Sants, Barcelona

Agenda

>> El proper divendres 13 de juny, a les 8 del vespre, al Casal Independentista El Forn es presentarà la campanya d'Endavant 'El Capitalisme ens fa precàries'. Als Països Catalans treballarem pel socialisme a Girona amb un acte polític i un concert de Cesk Freixas i la cantautora de Lleida Meritxell Gené. Durant la presentació es desgranaran els eixos bàsics de treball que estructuraran la campanya i s'informarà de les primeres activitats emmarcades dins d'aquesta.

>> El dissabte 14 de juny se celebrarà el concert de solidaritat amb en Franki, jove empresonat per "ultratge" a la bandera espanyola a Cèlra. A partir de les 23h, a les piscines municipals, hi actuaran els grups Desperta Ferro, Net Flanders, Inshow i D.J. Ivanote.

>> El mateix dissabte, l'Espai Jove de la Inter-sindical-CSC organitza la III Escola de Formació Sindical Maria Mercè Marçal. Serà a Martorella la Casa de Cultura la Vila. Començarà a les 12h una xerrada sobre la Integració laboral de persones nouvingudes; hi haurà dinar popular, tallers i xerrades per la vesprada i la cloenda amb la intervenció d'Isabel Pallarès, secretària del sindicat.

>> La Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya organitza una xerrada sota el títol: "Tanquem Ascó, no al cementeri nuclear!" Serà el 14 de juny al Casal d'Amposta, a les 21h. Intervindrà Joan Pallisè, enginyer i ex-director general de Medi Natural.

>> També 14 hi haurà una trobada d'entitats en defensa del territori a Montserrat. Ha estat convocada per la Unió de Plataformes que agrupa diverses d'aquestes entitats i serà l'escenari per presentar un nou manifest que s'ha preparat col·lectivament. A les 13:30h.

>> El diumenge 15 hi haurà les Jornades de la Repera, al Centre Cultural Can Fabra, del barri de Sant Andreu de Barcelona. Les jornades són un seran un espai d'intercanvi de reflexions, informacions, experiències i expectatives de proveïdors amb grups de consum i cooperatives de productes ecològics.

>> El divendres 20 hi haurà una xerrada "Per una nova cultura de l'aigua" a Tarragona. Hi participará Manolo Tomás, portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE). A les 19:30h al Casal Popular Sageta de Foc. Organitza: Cent del Camp, aturem l'ofensiva del ciment!

>> El divendres 20 se celebren les III festes populars i reivindicatives de Vilassar de Mar. Organitzades per Bullangues i Maulets hi haurà paradetes de material, presentació de la colla bastonera sopar popular i concert amb Mecatxis i Miquel del Roig. Tot a la plaça de l'Era.

>> El dilluns 23 se celebrà la revetlla de Sant Joan o Solstici d'Estiu. És una de les festes més populars dels Països Catalans i hi haurà festes i actes arreu de la nostra geografia. Us destaquem la Gran Revetlla de Sant Joan al Poble nou de Barcelona amb un sopar popular (21h) i un concert (23h). A la confluència dels carrers badajoz i Dr. Trueta. Com sempre! També al barri de Sants de la ciutat comtal hi haurà una festa de revetlla organitzada pel Casal Independentista que és una de les més consolidades de la ciutat.

Del 10 al 23 de
juny

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

“Només hi ha un poder, l'econòmic, i el periodisme n'és part integrant”

MARC LAMARCA BARCELONA

Llegint el seu darrer llibre un arriba a la conclusió que a les guerres actuals els mitjans de comunicació apunten i els soldats desapareixen.

Bé, els mitjans apunten, els ciutadans aproven i els soldats desapareixen. No cal oblidar l'aprovació de la ciutadania. Qualsevol guerra, agressió o invasió pot fer-se sempre amb l'única condició que es pugui convèncer abans a la ciutadania. Aquí és on entren els mitjans de comunicació.

Quin grau de responsabilitat tindrien els mitjans en conflictes en els quals s'han despertat odís entre comunitats i ètnies, com els que s'han viscut als Balcans o l'Àfrica?

Molt gran. De fet, molts d'aquests conflictes no haurien succeït sense la intervenció dels mitjans de comunicació. Ni el conflicte dels grans llacs a l'Àfrica, ni el cas iugoslau però tampoc la invasió de l'Iraq s'haurien produït sense l'aprovació dels mitjans.

Els periodisme, l'anomenat quart poder, ha passat d'exercir de contrapoder a ser un perill per a la població?

Jo m'alineo amb la tesi que sempre ha defensat l'Ignacio Ramonet que diu que els tres poders clàssic en realitat són un únic poder, l'econòmic, i que l'anomenat quart poder s'ha incorporat a aquest únic poder. Només hi ha un poder, el poder econòmic, i el periodisme n'és part integrant.

Aquest no era el paper del periodisme als seus inicis...

Quan neixen els mitjans de comunicació i el mercat no era el poder únic i hegemònic, els mitjans podien exercir de contrapoder. Tanmateix arriba un punt en què aquest paper és distorsionat, és subvertit. Un exemple, al segle XIX la premsa obrera britànica era molt potent i rellevant. Ara bé quan s'incorpora la publicitat als diaris, apareixen els diaris de dretes i gràcies als ingressos que la publicitat els aporta, aquests poden baixar el seu preu a la meitat. En aquesta situació els diaris sindicalistes no poden competir i desapareixen.

Es pot dir que la publicitat determina el panorama mediàtic i les notícies que rebem?

Ara mateix el 50% dels ingressos

FOTO: Oriol Clavera

Entrevista a Pascual Serrano, periodista i analista internacional

Pascual Serrano (València, 1964) és periodista especialitzat en comunicació i política internacional va ser el passat 30 de maig a Barcelona per presentar *Medios Violentos*, el seu darrer llibre on analitza el paper dels mitjans de comunicació a l'hora de legitimar les diferents formes de violència que s'exerceixen des del poder. És un dels fundadors del portal electrònic *Rebelión*, des d'on periòdicament desmunta les mentides i els fraus dels mass media. A més, és una de les veus més autoritzades per parlar sobre les realitats de Cuba i Veneçuela.

ENTREVISTA

d'un diari venen de la publicitat. Si creéssim un diari d'esquerres que parlés de coses incòmodes pel Corte Inglés, Repsol o Iberdrola, aquest diari tindria molts menys ingressos i hauria de valdre com a mínim el doble per poder funcionar. Però la cosa va molt més enllà de la publicitat, ara mateix els mitjans de comunicació són els departaments d'imatge de grans companyies. Unes empreses que no tenen res a veure amb la comunicació però són accionistes directes dels grans mitjans per a poder controlar-los.

Com es pot combatre aquest model hegemònic tant pervertit?

Hi ha dos reptes. El primer desmuntar de l'imaginari col·lectiu la

creença que els mitjans són seriosos, rigorosos i plurals; mostrar com de distorsionats pels interessos del capital arriben a estar. El segon, que és posterior, seria bastir una autèntica alternativa comunicativa que funcioni. Evidentment és més senzill el primer repte i és al que jo em dedico.

No lamentes dedicar tots els teus esforços a lluitar contra les mentides dels altres i que això et resti temps per poder exercir d'altres facetes de la professió periodística?

El que em sap greu de debò és no veure com ells tenen més capacitat i recursos per mentir i manipular que nosaltres per desmentir-

los. És cert que és una pena que haguem de perdre el temps desmentint als altres, seria com si un manobre hagués de dedicar tot el seu temps posant bé els maons que col·loquen malament els seus companys, però és una batalla molt necessària que estic disposat a tenir sense treva.

Pel que fa al segon repte que apuntes. Com és pot crear un model de mitjans de comunicació que s'allunyi de tots els vicis del periodisme actual?

No hi ha cap solució miraculosa per això. Per començar, s'ha d'entrar en un debat sobre la propietat dels mitjans de comunicació. Part de la solució ve de la via dels mitjans públics, que tot i

els seus defectes són més lliures que els privats. Això sí, no s'han d'entendre com fins ara; es a dir, com a mitjans de promoció del govern o partit de torn. Han de ser mitjans oberts amb mecanismes de control democràtic i on els professionals siguin els que prenguin les decisions. A més, hi ha mecanismes més enllà de la propietat estatal des d'on es pot crear un nou pol comunicatiu. Un d'aquests mecanismes és subvencionar la formació i l'equipament tecnològic dels mitjans comunitaris, alternatius, de col·lectius independents... Això és el que s'ha fet a Veneçuela amb molt bons resultats.

Veneçuela és un dels països que impulsa el projecte de Telesur, en el que has participat activament. Que ens en pots dir?

Bé, primer dir que Telesur és una experiència ja de per si positiva. Per primera vegada un grup de països amb governs progressistes es plantegen crear una televisió internacional totalment informativa que no depengui dels imperatius del mercat.

Tot i això tota televisió té un greu problema: la dictadura de la imatge. A la televisió vint morts són notícia si tens imatge, de fet la notícia és la imatge sinó n'hi ha, no hi ha notícia. Això és l'antiperiodisme i condueix a un model informatiu que et ven ser testimoni de fets que passen, però en cap cas t'explica ni t'interpreta realitats que són complexes i van més enllà de l'imatge.

La televisió actual és un espectacle visual on no hi ha espai per cap mena de raciocini. A més, a tot això cal sumar-li el gran control sobre les imatges que tenen les agències informatives. Crear un model alternatiu de televisió és molt difícil, gairebé impossible.

“La televisió actual és un espectacle visual on no hi ha espai per cap mena de raciocini”

Per acabar, com a bon coneixedor de la realitat de Cuba com interpretes els darrers canvis que ha impulsat des del govern de Raúl Castro?

En els darrers mesos a Cuba hi ha hagut dos tipus de canvis. Uns no han buscat més normalitzar una distorsió del socialisme que ja fa temps que existia. Aquesta era que alguns cubans fruit de les remeses dels seus familiars a l'estranger i l'anormalitat del període especial tenien diners en divises i no se'ls podien gastar en productes de consum com pantalles grans de Televisió o reproductors DVD i ara sí que poden fer-ho. Això evidentment no és cap avanç revolucionari, però és una mesura sensata que a més pot combatre el mercat negre.

Després hi ha les mesures encaminades a augmentar la productivitat, sobretot al camp a partir de reparticions de terres. Hi ha qui creu que això és contrarevolucionari, però jo crec que no ho és pas. S'està donant terra a qui la treballa, això és bo i és el que sempre ha defensat l'esquerra.

“Cal desmuntar de l'imaginari col·lectiu la creença de que els mitjans són seriosos, rigorosos i plurals”

Assemblea de Joves de Gràcia
Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

café bar
entrepans, tapes i sopars
carevolta.org
santa teresa, 10 valència
96 392 20 88

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular
cup
Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.cat

LA LLIÇA
Capellades Entitat cultural

ger
ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
C/ Sant Joan 17, 025 RIBES D'ICARRE (BARCELONA)
TEL: 93 896 12 00